

Hào Môn Thịnh Sùng: Cô Vợ Ngang Ngược Của Tổng Giám Đốc Thần Bí

Contents

Hào Môn Thịnh Sùng: Cô Vợ Ngang Ngược Của Tổng Giám Đốc Thần Bí	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Tôi Phải Kết Hôn (2)	2
3. Chương 3: Tôi Phải Kết Hôn (3)	3
4. Chương 4: Tôi Phải Kết Hôn (4)	4
5. Chương 5: Tôi Phải Kết Hôn (5)	5
6. Chương 6: Tôi Phải Kết Hôn (6)	6
7. Chương 7: Tôi Phải Kết Hôn (7)	7
8. Chương 8: Tôi Muốn Kết Hôn (8)	9
9. Chương 9: Tôi Phải Kết Hôn (9)	10
10. Chương 10: Tôi Phải Kết Hôn (10)	11
11. Chương 11: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (1)	13
12. Chương 12: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (2)	14
13. Chương 13: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (3)	15
14. Chương 14: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (4)	16
15. Chương 15: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (5)	17
16. Chương 16: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (6)	18
17. Chương 17: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (7)	19
18. Chương 18: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (8)	20
19. Chương 19: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (9)	21
20. Chương 20: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (10)	23
21. Chương 21: Không Muốn Học, Cút Ngay (1)	24
22. Chương 22: Không Muốn Học, Cút Ngay (2)	25
23. Chương 23: Không Muốn Học, Cút Ngay (3)	26
24. Chương 24: Không Muốn Học, Cút Ngay (4)	27
25. Chương 25: Không Muốn Học, Cút Ngay (5)	29
26. Chương 26: Không Muốn Học, Cút Ngay (6)	30
27. Chương 27: Không Muốn Học, Cút Ngay (7)	31
28. Chương 28: Không Muốn Học, Cút Ngay (8)	32
29. Chương 29: Không Muốn Học, Cút Ngay (9)	33
30. Chương 30: Không Muốn Học, Cút Ngay (10)	35
31. Chương 31: Cơ Hội, Tự Cấp Người Một Lần (1)	38
32. Chương 32: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (2)	40
33. Chương 33: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (3)	41
34. Chương 34: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (4)	43
35. Chương 35: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (5)	44
36. Chương 36: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (6)	45
37. Chương 37: Cơ Hội, Cho Cô Một Cơ Hội (7)	47
38. Chương 38: Cơ Hội, Cho Cô Một Cơ Hội (8)	48
39. Chương 39: Cơ Hội, Cho Cô Một Cơ Hội (9)	49

40. Chương 40: Cơ Hội, Cho Cô Một Cơ Hội (10)	51
41. Chương 41: Cô Không Có Tư Cách Để Cho Ta Để Ý Đến Cô (1)	52
42. Chương 42: Cô Không Có Tư Cách Để Cho Ta Để Ý Đến Cô (2)	54
43. Chương 43: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Tới (3)	55
44. Chương 44: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Tới (4)	56
45. Chương 45: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Cho Anh Quan Tâm Đến Cô Ta (5)	57
46. Chương 46: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Cho Anh Quan Tâm Đến Cô Ta (6)	59
47. Chương 47: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Cho Anh Quan Tâm Đến Cô Ta (7)	60
48. Chương 48: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Tới (8)	61
49. Chương 49: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Tới (9)	63
50. Chương 50: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Đến Cô Ta (10)	64

Hào Môn Thịnh Sủng: Cô Vợ Ngang Ngược Của Tổng Giám Đốc Thần Bí



Giới thiệu

Tên khác: Nụ hôn sâu của tổng giám đốc: Người phụ nữ nhỏ bên gối. Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-thinh-sung-co-vo-ngang-nguoc-cua-tong-giam-doc-than-bi>

1. Chương 1

2. Chương 2: Tôi Phải Kết Hôn (2)

Chuyện xưa

Lăng Mạt Mạt có quan hệ không đứng đắn với người đàn ông này bắt đầu tại bảy tháng trước.

Khi đó Lăng Mạt Mạt, vừa vặn sống trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng, chịu hết áp bức, hưởng hết vô tình!

Khi đó cô có tất cả, tôn nghiêm, tình yêu, tiền đồ, nhưng tất cả hủy hết, khổ không thể tả!

Khi đó cuộc sống của cô đen tối, là lúc bất lực nhất, khi đó, cô không cam lòng bị người ta giẫm lên, vì vậy, chuyện xưa này, từ khi đó, bắt đầu —

Kèm theo tiếng cộc cộc của giày cao gót, làn váy dài khẽ vung lên, thấy một đôi giày cao gót tinh xảo xinh đẹp, cao đến mức tận cùng, tinh vi đến cực hạn, tôn lên đôi chân nhỏ của Lăng Mạt Mạt, cực kỳ say mê đẹp mắt.

Hành lang “Hoàng cung”, khắp nơi nạm vàng sắc son, ở dưới ánh đèn màu vàng kim, có vẻ cực kỳ thần bí cao quý.

Lăng Mạt Mạt một đường đi đến cửa phòng của tầng cao nhất “Hoàng cung”, đứng lại.

Đây là căn phòng sang trọng xa hoa nhất toàn bộ thành phố X, nghe nói, người có thể vào ở, không giàu cũng quý.

Mà đêm nay, người ở bên trong, là ai?

Nghĩ tới đây, Lăng Mạt Mạt không nhịn được lắc đầu bật cười, cô đã đến trình độ sơn cùng thủy tận (cảnh không có lối thoát) như vậy, lại còn không kiên nhẫn không nóng nảy đứng ở chỗ này suy nghĩ lung tung.

Người trong phòng này, bất kể là người nào, chỉ cần cô có thể thuận lợi quyến rũ, như vậy. Thì cô có cơ hội, khởi tử hoàn sinh.

Lăng Mạt Mạt giơ tay lên, đủ loại phong tình mà vén mái tóc quần dài sang, ngay sau đó, giơ tay lên, gõ cửa.

Cửa không có khóa, bị cô vừa gõ như vậy, lại đẩy ra một khe hẹp.

Lăng Mạt Mạt thoải mái đẩy cửa vào, gian phòng không có mở đèn, rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng buông xuống, khoảng không tối đen, duy chỉ có phòng tắm có ánh sáng, kèm theo tiếng nước chảy tí tách chuyển ra.

Đáy mắt Lăng Mạt Mạt thoáng hiện một tầng ánh sáng, cô thận trọng nhích tới gần phòng tắm.

Lăng Mạt Mạt đứng ở cửa phòng tắm, hít sâu một hơi, mạnh mẽ cắn răng, liền giơ tay lên, “Cạch” lập tức tắt đèn phòng tắm, sau đó đẩy cửa ra, đi vào.

Nghênh đón là một vật thể đập vào trán Lăng Mạt Mạt, có chút đau, còn kèm theo một giọng điệu ngắn gọn: “Cút!”

Lăng Mạt Mạt giơ tay lên, xoa xoa cái trán bị đau, đáy lòng lẩm bẩm, tính khí vị thần này không được tốt, chỉ là, sống hay chết, đành dựa vào giờ phút này, cho nên, Lăng Mạt Mạt đá văng đồ vật gì đó rơi trước mặt, mặt dày tiếp tục dũng cảm tiến tới.

Nghênh đón lại là một cái gì đó đập tới, Lăng Mạt Mạt cúi đầu theo bản năng, vậy mà sàn nhà phòng tắm lay động hơi nước, cực kỳ bóng loáng, giày cao gót lại nhọn và trơn, nên khi khom người, ngược lại cả người không có đứng vững, ngã dúi về phía trước, sau đó đâm vào một lồng ngực rắn chắc.

Lăng Mạt Mạt ngẩng đầu lên theo bản năng, bên trong phòng tối đen, căn bản không thể nhìn thấy bộ dạng người ở trước mặt, chỉ có thể cảm thấy da thịt dưới ngón tay bóng loáng.

Lăng Mạt Mạt nhếch khóe môi, vươn tay, liền ôm lấy người đàn ông, hôn lên.

Vậy mà, môi của cô còn chưa chạm được người đàn ông, cô liền bị người đàn ông đẩy ra, cũng may Lăng Mạt Mạt phản ứng nhanh chóng, hay tay bắt được bả vai của người đàn ông, nếu không nhất định sẽ ngã vô cùng nhếch nhác.

Lăng Mạt Mạt chưa tỉnh hồn, người đàn ông lại vươn tay một lần nữa, dứt khoát nắm được mái tóc dài của cô, kéo cô đi ra bên ngoài phòng tắm.

Không có chút thương hương tiếc ngọc nào, giống như vứt bỏ một món đồ phiền phức.

3. Chương 3: Tôi Phải Kết Hôn (3)

Lăng Mạt Mạt bị đau, cau mày, giãy giụa, nhưng người đàn ông nắm tóc cô càng chặt, càng lúc càng mạnh, Lăng Mạt Mạt giơ tay lên, bắt được tay của đàn ông, trong đầu không còn nghĩ tới cái quy tắc ngầm gì, bản năng muốn sống khiến Lăng Mạt Mạt bộc phát.

Cô nâng chân lên, vươn tay, cởi giày cao gót ra, nghĩ cũng không thèm nghĩ liền đập đôi giày cao gót về phía mặt người đàn ông.

Người đàn ông không có nghĩ tới Lăng Mạt Mạt sẽ dừng cảm như vậy, không có bất kỳ phòng bị, liền bị trúng chiêu, theo bản năng mà buông lỏng tóc dài trong tay ra, che kín đầu mình, trọng tâm không ổn định mà trượt chân ngã trên mặt đất.

Lăng Mạt Mạt hung hăng quăng đôi giày cao gót xuống đất, kiêu ngạo hất cái cảm lên, trừng mắt liếc người đàn ông trên đất, nâng chân nhỏ lên, giẫm lên lồng ngực của người đàn ông, còn ngang ngược mở miệng: “Bà đây tới hiến thân, anh không thương hương tiếc ngọc thì thôi, lại còn dám túm tóc của tôi?!”

Trong nháy mắt, thân thể của người đàn ông trên đất cứng đờ, trong phòng tối thui, anh không rõ người phụ nữ trước mặt có dáng dấp như thế nào, thế nhưng giọng nói. Cũng rất quen thuộc.

Quen thuộc, trong nháy mắt, anh đã biết cô là người nào.

Lăng Mạt Mạt mắng xong, còn không quên hung hăng đá một cước lên người đàn ông trên đất, rồi thu hồi bản tính, giơ tay lên, chỉnh sửa tóc dài tán loạn, hừ lạnh một tiếng “Khốn kiếp!”, lắc mông, xoay người muốn đi.

Vậy mà, người đàn ông trên đất, đột nhiên ngồi dậy, vươn tay, chính xác không có lầm mà nhốt chặt cái eo thon nhỏ mềm mại của cô, tiếp đó, cả người Lăng Mạt Mạt liền bị người đàn ông đặt ở phía dưới.

Môi của anh áp lên môi cô, sau đó, lưỡi anh mang theo mùi vị đàn ông, len lỏi trong miệng cô.

Biến cố xảy ra bất ngờ khiến Lăng Mạt Mạt mở to hai mắt, cô bắt đầu giãy giụa không ý thức, nhưng mà, thân thể lại bị người đàn ông này áp chế không thể nhúc nhích, làn váy bị vén lên, liền cảm giác được người đàn ông giữ chặt eo cô, hung hăng tiến vào thân thể của cô.

Nhiệt độ của người đàn ông này cao kinh người, Lăng Mạt Mạt cảm giác được chính mình giống như sắp bị hòa tan.

Khi anh tiến vào, cô có chút mờ mịt, chỉ biết mở to mắt, nhìn gương mặt ẩn trong bóng tối, rốt cuộc là ai?

Ngay lúc cô xuất thần, hai chân của cô bị nâng lên, anh mạnh mẽ xâm nhập làm cô suýt nữa không thể thở được, toàn bộ quá trình điên cuồng, không kiêng nể gì cả.

4. Chương 4: Tôi Phải Kết Hôn (4)

Trong phòng vang lên tiếng rên kiều diễm của nam nữ.

Lại không biết là hoan ái tới lần thứ mấy, cuối cùng kích tình qua đi. Lăng Mạt Mạt mới đột nhiên bừng tỉnh, cô cũng không biết lấy hơi sức từ nơi nào, vươn tay, đẩy người đàn ông đè trên người mình ra, sau đó lảo đảo bò dậy, thật may là người đàn ông vừa rồi gấp gáp, không có cởi váy của cô, cho nên, Lăng Mạt Mạt nhặt lấy đồ lót của mình, bỏ lại chiếc giày cuối cùng trên chân, cũng không quay đầu lại, mà chân trần chạy ra ngoài.

Ra khỏi căn phòng xa hoa, Lăng Mạt Mạt chạy thẳng tới thang máy, một đường đi tới toilet tầng một “Hoàng cung”, khóa trái cửa bên trong lại, Lăng Mạt Mạt đặt mông ngồi trên bồn cầu, lúc này mới cảm giác được toàn thân đau nhức giống như bị xe đè nát vậy.

Lăng Mạt Mạt miễn cưỡng nâng hai chân lên, mặc đồ lót vào, Lăng Mạt Mạt ngồi trên bồn cầu, thở gấp mấy cái, lúc này mới bắt tri bắt giác nghĩ đến vừa rồi mình đã làm gì, đáy lòng dâng lên một chút lo lắng.

Đây chính là căn phòng đắt tiền nhất “Hoàng cung”, người ở bên trong đều không phải loại đơn giản, nói cách khác, đều là người có thể hô mưa gọi gió, khiến người chết không đền mạng, cô vốn định muốn hiến thân cho người đáng tin để làm núi dựa, kết quả đã thành công, nhưng quá trình lại ngoài dự đoán của mọi người, đi cảm giày cao gót đập người, có thể vì vậy đắc tội với người quyền quý hay không?

Vừa nghĩ như vậy, Lăng Mạt Mạt mới ý thức tới mình vội vàng trốn đi, đã để “Hung khí” là đôi giày cao gót lại chỗ người đàn ông đó, không biết anh sẽ tìm cô báo thù hay không?

Lăng Mạt Mạt nghĩ tới đây, rồi lại lắc đầu một cái, một đôi giày mà thôi, chưa chắc anh đã có thể tìm đến được cô, huống chi, cô cũng không để lại chút nào về tên họ số điện thoại, mặc dù đôi giày kia đã được làm theo số đo, nhưng thế giới này nhiều người phụ nữ như vậy, chưa chắc anh lại có thể cầm giày đi thử từng người.

Cuối cùng, Lăng Mạt Mạt ổn định hơi thở, nghỉ ngơi hai phút, lúc này mới đứng lên, đứng ở trước gương, lau hết đồng trang điểm dày đặc của mình, tùy ý búi tóc lên, sau đó chân trần, ra khỏi toilet.

Lăng Mạt Mạt mới vừa đi tới đại sảnh lầu một, liền nhìn thấy một đội người vọt vào, trong nháy mắt phong tỏa cửa trước “Hoàng cung”, chỉ cho vào không cho phép ra.

Thậm chí còn có người như vệ sĩ áo đen đi tới trước mặt của Lăng Mạt Mạt, giọng điệu khách khí, “Tiểu thư, xin lỗi quấy rầy, mời đi theo chúng tôi một chuyến.”

Lăng Mạt Mạt bị đưa đến đại sảnh tầng hai cực lớn của “Hoàng cung”, bên trong đứng đủ các loại cô gái, đều hai mặt nhìn nhau, bộ dạng không hiểu lý do.

Kế sau Lăng Mạt Mạt, lại có vài cô gái lục tục đi vào, mãi cho đến cuối cùng, tiến vào là mấy người đàn ông tây trang màu đen, một người đứng đầu đang cầm một đôi giày cao gót.

Một đôi giày cao gót xanh nhạt, tinh xảo mà tao nhã.

Phía trên có đính chút kim cương, mà đèn thủy tinh của đại sảnh chiếu xuống, khiến lóa ra những tia sáng nhỏ.

Đôi giày kia rất đẹp, vừa xinh đẹp lại còn mang chút sang trọng, gợi cảm lại tao nhã.

Mà tầm mắt tất cả cô gái ở đây đều bị đôi giày hấp dẫn, trong mắt lóe ra một chút kinh ngạc.

5. Chương 5: Tôi Phải Kết Hôn (5)

Tất cả cô gái có mặt đều bị đôi giày cao gót hấp dẫn tầm mắt, đáy mắt lóe lên kinh ngạc.

Chỉ có Lăng Mạt Mạt nhìn thấy đôi giày cao gót kia, nét mặt cứng nhắc.

Kia rõ ràng là đôi giày mà cô đánh rơi, chính xác là năm ngoái, chú nhỏ Lý Tình Thâm tặng cho cô làm quà sinh nhật, phiên bản có hạn, toàn thế giới chỉ có một đôi.

Vào lúc này bọn họ đưa đôi giày đó ra, tập hợp tất cả cô gái tối nay ở lại “Hoàng cung”, muốn làm cái gì?

Không phải là muốn tìm chủ nhân của đôi giày này chứ...

Vào lúc lòng dạ Lăng Mạt Mạt thấp thỏm không yên mà suy đoán lung tung, người đàn ông mặc áo đen đã mang đôi giày đó đứng trên sân khấu cao đại sảnh, khẽ gật đầu, mở miệng: “Các vị tiểu thư, thật xin lỗi đã quấy rầy mọi người, tối nay tôi thay mặt tổng giám đốc Enson của công ty giải trí SE, tìm cô gái có thể đi vừa đôi giày này.”

Toàn sảnh ồ lên, công ty giải trí âm nhạc SE, công ty truyền kỳ hội tụ một nửa ca sĩ đẳng cấp?

Trong ba năm ngắn ngủi thành lập, đã vượt qua để chế giải trí tập đoàn ER, trở thành công ty ca nhạc có thành tựu lớn nhất hiện nay.

Mà tổng giám đốc công ty giải trí âm nhạc SE, lại cực kỳ bí ẩn, giống như một câu đố, trừ cái tên tiếng Anh Enson tiết lộ với bên ngoài, là nam hay nữ, mặt mũi xấu xí hay đẹp dễ, đến từ đâu, không một người nào biết được!

Thậm chí cho dù là nhân viên tâng cao nhất của SE, ca hậu nổi tiếng toàn thế giới cũng chưa từng thấy qua gương mặt thật của Enson.

Anh giống như một vị thần, một truyền thuyết, một người không thể chạm tới!

Mà hôm nay, người đàn ông thần bí này, lại muốn tìm một cô gái...

Nhất thời, tất cả các cô gái đều muốn thử... Tổng giám đốc công ty giải trí âm nhạc SE đó... Không nói đến tuổi tác đáng về... Cũng đủ để cho vô số cô gái vì thế mà xông biển lửa, không oán không hận...

Thế nhưng Lăng Mạt Mạt lại vô cùng khấn trương và lo sợ, cô nghĩ tới cái người ở trong căn phòng sang trọng kia không phải người tầm thường, nhưng mà không ngờ lại là một nhân vật cấp cao!

Người cô sông vào, lại là, lại là tổng giám đốc công ty giải trí âm nhạc SE, Lăng Mạt Mạt vô cùng run sợ, giống như mơ vậy!

Người đàn ông cầm giày cao gót nói xong, liền gạt đầu với hai người đàn ông dưới bực.

Sau đó hai người đàn ông liền đi tới trước mặt một người cô gái, thái độ cung kính mời cô lên bực, đặt giày cao gót để trước mặt cô, để mặc cho cô thử, hình như giày có chút nhỏ, người đàn ông kia lắc đầu, rồi sau đó liền tỏ ý đổi người kế tiếp.

Ngay sau đó, Lăng Mạt Mạt nhìn thấy những cô gái khác lên bực thử giày, một màn như vậy, nghiêm chỉnh ngay ngắn giống như trong truyện cổ tích “cô bé lọ lem” đọc khi còn bé: Hoàng tử vì đi tìm cô gái thần bí khiêu vũ cùng mình, lấy chiếc giày lúc nàng chạy đi rơi lại, không tiếc huy động toàn nhân lực để cho từng cô gái trong toàn thiên hạ đi thử.

Kích thước giày thì vẫn như vậy, nhưng chân mỗi người lại không giống nhau, mập gầy dài ngắn luôn có chênh lệch.

Cho nên có người đi không vừa, có người thì quá to, có người sau khi đi vào giày hơi nhỏ, có người sau khi đi vào giày hơi to, nhưng là không có một ai đi vừa, mãi cho đến một cô gái đơn giản khiêm tốn đứng ở một bên.

Trong nháy mắt cô đứng trên bực, toàn sảnh lại xôn xao lẫn nữa. Gương mặt kia, người người quen thuộc, mặt trái xoan có thêm chút sắc đỏ, cười nhẹ nhàng xinh đẹp, rõ ràng là thiên hậu đang ăn khách hiện nay Giản Thần Hi.

6. Chương 6: Tôi Phải Kết Hôn (6)

Đồng thời, cũng là ca sĩ ký hợp đồng của công ty SE.

Nữ ca sĩ mới ra mắt này, với một bài Tự thủy lưu niên nhanh chóng nổi tiếng, bước lên vị trí thiên hậu, rất có tư thế áp bức của một ca sĩ thành danh.

Ánh mắt Lăng Mạt Mạt vốn đang dao động thì tiếp xúc với tầm mắt của Giản Thần Hi, nhanh chóng trở nên thâm trầm, thật là đúng lúc, người này đẩy cô xuống vũng bùn của cuộc đời, là đầu số cướp đi mọi thứ, không ngờ tới nay Giản Thần Hi cũng ở “Hoàng cung”.

Giản Thần Hi dưới con mắt của mọi người, mang vào đôi giày cao gót kia, lớn nhỏ vừa vặn, mập gầy thích hợp, chẳng qua chỉ là giày giày hơi căng.

“Thật là vừa chân...”

“Đúng vậy, giống như là đo trước rồi mới làm ra...”

“Xem ra, có thể thấy được mặt mũi của Enson, không phải là Giản Thần Hi thì không phải ai khác...”

”Thật là hâm mộ...”

Xì xào bàn tán giống như là nước thủy triều dâng lên.

Mấy người đàn ông mặc tây trang đen nhìn chằm chằm đôi chân Giản Thần Hi, cẩn thận quan sát một hồi, lúc này mới khom người, rất cung kính nói: “Tiểu thư, mời theo tôi đi gặp Enson!”

Tất cả cô gái ở đây nghe được câu này, tuy là hâm mộ, nhưng cũng mắt mát.

Tuy rằng không biết câu chuyện ẩn đằng sau đôi giày cao gót kia là gì, chỉ bằng vào thân phận tổng giám đốc công ty giải trí âm nhạc SE, có thể được tiếp cận với vị thần bí ẩn của tập đoàn tại “Hoàng cung”, tất cả các cô gái tập trung bên trong đại sảnh đều vô cùng chán nản, cũng đủ để cho mọi người than thở không thôi!

Hơn nữa để cho từng người từng người đi thử giày, giống như chuyện đó trở thành câu chuyện cổ tích ngoài đời thực.

Mỗi một cô gái, đều có một giấc mơ “cô bé lọ lem”, mà Giản Thần Hi, có thể vào tối nay, bởi vì đôi giày này, giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, gặp vị hoàng tử tuyệt vời, tạo ra một tình yêu không ai sánh được?

Giản Thần Hi thoải mái đứng ở nơi đó, khẽ nâng cằm, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người, bên mép không kìm được nở một nụ cười yếu ớt như hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ thấp thỏm làm thế nào cũng không thể nén được sự hưng phấn.

Là thế đấy, thân là người của công ty giải trí âm nhạc SE, người đầu tiên có thể gặp mặt trực tiếp Enson, có thể không hưng phấn sao?

Lăng Mạt Mạt nhìn người đứng trên bục, Giản Thần Hi đi đôi giày cao gót bằng thanh kiều ngạo mà đứng, cả người bắt đầu từ từ run rẩy, ngón tay dần dần thu lại, nắm chặt thành quyền.

Giản Thần Hi, Giản Thần Hi, Lăng Mạt Mạt không tự chủ được bắt đầu đem cái tên này nhắc đi nhắc lại, lẩm bẩm trong miệng.

Nếu như không phải cô ta, bây giờ cô cũng sẽ không phải đến nước này!

Nếu như không phải cô ta, tối nay cô cũng không đến nỗi phải hiến thân người khác!

Đôi mắt xinh đẹp của Lăng Mạt Mạt, hiện lên một sự hận thù sâu đậm.

Giản Thần Hi, không khỏi ước mơ quá đẹp đi, Lăng Mạt Mạt cô gây ra mọi chuyện, sẽ không thể làm đồ cưới cho cô ta được.

Nghĩ tới đây, Lăng Mạt Mạt liền xách váy, chân trần xông lên trên sân khấu.

“Đôi giày này, là của tôi.”

Vào lúc Lăng Mạt Mạt đứng ở trên bục, ngăn trước mặt Giản Thần Hi nói ra những lời này, hiện trường có chút xôn xao.

Giản Thần Hi ngược mắt lên, dừng lại ở trên gương mặt của Lăng Mạt Mạt, đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó từ từ gợi lên một nụ cười, đáng vẻ thản nhiên, thì ra là cô

7. Chương 7: Tôi Phải Kết Hôn (7)

Con người Lăng Mạt Mạt đen tuyền như thủy tinh, lóe lên ánh sáng trong trẻo, nhìn chằm chằm người đàn ông mặc tây trang đen đứng một bên, mở miệng lần nữa: “Không tin tôi đi cho anh xem!”

Người đàn ông mặc tây trang đen hơi cúi đầu, sững sốt một chút, đêm này, tất cả các cô gái đi lên thử giày đều có mang giày, duy chỉ có cô đi chân trần, nhất thời, liền nghiêng đầu, gạt đầu với Giản Thần Hi một cái, tỏ ý bảo cô ta cởi giày ra.

Nhưng mà, Lãng Mạt Mạt hôm nay, sớm đã không còn bất cứ gì nữa rồi, không phải chỉ là thử một đôi giày thôi sao? Cô ta còn không tin, chân cô có thể vừa hơn so với chân cô ta sao? Nếu như ở trước mặt nhiều người như vậy, mình không chịu cởi giày, làm vậy cũng quá nhỏ nhen!

Đôi giày tinh xảo kia được người đưa đến trước mặt Lăng Mạt Mạt, Lăng Mạt Mạt ngừng thở, nhắm mắt lại, lúc này mới nâng cặp chân nhỏ nhắn trắng mịn lên, nhẹ nhàng sỏ chân vào.

Vốn toàn trường đang ồn ào nhất thời yên lặng như tờ.

“Thì ra, vị tiểu thư này thích hợp với đôi giày hơn.” Người đàn ông mặc tây trang đen lập tức cung kính xoay người, dẫn đường: “Bây giờ mời cô đi theo tôi...”

Lăng Mạt Mạt mềm mại cười một tiếng, thông minh khôn khéo, dưới sự hướng dẫn của người đàn ông mặc tây trang đen, từng bước từng bước đi qua Giản Thần Hi, thời điểm chạm vai, Lăng Mạt Mạt bỏ lại cho Giản Thần Hi một câu đơn giản: “Tôi sẽ không chết.”

Trên mặt Giản Thần Hi vẫn treo một nụ cười như cũ, chẳng qua là đáy mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Mạt Mạt, Lăng Mạt Mạt thì cười thản nhiên, xoay người, đôi giày cao gót phát ra tiếng kêu chói tai, đi ra khỏi đại sảnh, tấm lưng kia, hết sức phóng khoáng, không đặc ý, không ngao man.

Người đàn ông mặc tây trang đen trầm mặc không có nói gì, đưa Lăng Mạt Mạt đến trước căn phòng cao quý xa hoa ở tầng cao nhất.

Lúc này trong lòng Lăng Mat Mat bỗng chốc hồi hộp, tim bắt đầu nhảy điên cuồng không có quy luật.

Mà vừa rồi cô chỉ lo dũa kích Giản Thần Hi cao ngạo, nhưng quên mất Enson lại phỉ sức đi tìm chủ nhân của giày cao gót có mục đích là gì?

8

8. Chương 8: Tôi Muốn Kết Hôn (8)

Lăng Mạt Mạt đứng trước cửa phòng hít sâu một hơi, thật vất vả mới có thể đè xuống sự bất an trong lòng. Vừa bước vào phòng, liền nghe thấy phía sau có tiếng "cạch" đóng cửa. Cô không nhận được rung mình một cái, không thể ngăn sự hoảng hốt trong lòng.

Trong phòng hết sức yên tĩnh, chỉ có ánh sáng mờ nhạt của đèn phát ra. Lúc đầu mới bước vào phòng, xung quanh chỉ là một mảng tối đen, Lăng Mạt Mạt cũng không thấy gì, nhưng lúc này, cô đã có thể nhìn rõ bài trí bên trong phòng, dùng từ trắng lệt, rục rờ cũng không đủ để diễn tả.

Tại cửa sổ sát đất, một người đàn ông đứng đó, bóng lưng cao lớn, toàn thân mặc quần áo màu trắng đơn giản, vừa cao quý, nhưng cũng rất thanh nhã.

Trước mặt anh là cảnh đêm kiêu diễm của thành phố X, những tòa nhà cao, cây cầu vắt qua, hàng ngàn ngọn đèn nhiều màu sắc khác nhau, phồn hoa rục rờ.

Lăng Mạt Mạt chỉ nhìn thoáng qua, đã cảm thấy tâm run lên, cúi đầu theo bản năng, trong lòng thầm nghĩ: Rốt cuộc người đàn ông này là người như thế nào, mà chỉ cần bóng lưng thôi, cũng đủ để cho cảnh đêm thành phố X trở thành nền.

"Enson" Lăng Mạt Mạt đi đến cách chỗ người đàn ông khoảng 5 m, cung kính mở miệng: "Chào anh!"

Người đàn ông vẫn đưa lưng về phía cô như trước, không có quay đầu lại.

Trong phòng thật yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người, đều nghe thấy rõ ràng.

Lăng Mạt Mạt cúi đầu đứng ở đó hơn nửa buổi, phát hiện một chút dấu hiệu người đàn ông này để ý tới mình cũng không có, dù trong lòng bất ổn, đôi mắt vẫn vụng trộm thoáng nhìn người đàn ông trước mặt, hạ quyết tâm tự giới thiệu: "Tôi tên là Lăng Mạt Mạt".

Người đàn ông nghe cô nói đến tên, ngón tay nâng ly trà khê rung, chất lỏng bắn ra tung tóe, rơi vào ngón tay trắng nõn của anh, nóng bỏng.

Ở trong phòng, cô mạnh mẽ đập vào ngực anh, trong khi cô mở miệng, anh đã biết cô là Lăng Mạt Mạt.

Nhưng nghe chính miệng cô nói ra tên mình, anh lại vô cùng hoảng hốt.

Song anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, vẫn không quay đầu lại như trước.

"Lăng tiểu thư đi đến nơi nào, cũng đều thích mang theo hung khí sao?"

Lăng Mạt Mạt học âm nhạc, hàng năm đều nghe rất nhiều giọng ca tốt, nhưng mà tiếng nói của người đàn ông này lại cực kì dễ nghe.

Như hàm ý trong lời nói của anh cũng rất ràng, đây là châm chọc lúc cô dùng giày cao gót đánh anh.

Quả thật, tổng giám đốc Enson của công ty giải trí âm nhạc SE tìm cô là vì mục đích báo thù.

P phía sau lưng Lăng Mạt Mạt đổ ra một tầng mồ hôi, một câu nói của Enson có thể khiến cô mất đi tất cả, huống chi, thân cô bây giờ còn đang lâm vào đường cùng, vốn định phá vỡ quy tắc ngầm để tự cứu lấy mình, nhưng không ngờ càng dồn chính mình vào đường cùng.

Thân thể Lăng Mạt Mạt run rẩy theo bản năng, tròng mắt đảo liên tục, nghĩ, có lẽ mọi chuyện chưa đến mức không thể quay đầu lại, ít nhất anh không có trực tiếp bóp chết cô, vẫn còn đứng ở chỗ này nói chuyện cùng cô.

Nhất thời, Lăng Mạt Mạt siết ngón tay, nhỏ giọng giải thích: "Enson, tôi cũng không phải cố ý, lúc đó ngài giữ tôi, tôi cho rằng mình sắp chết nên mới đánh lại..."

"Mục đích", người đàn ông phun ra hai chữ ngắn gọn, ngắt lời Lăng Mạt Mạt.

Cô sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu, làm sáng tỏ: "Tôi không có mục đích, tôi không có mang theo máy ghi âm, cũng không có cầm camera siêu nhỏ, tôi cam đoan sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài."

Tuy rằng cô thực sự có mục đích, nhưng bây giờ bảo toàn mạng sống vẫn quan trọng hơn, chỉ cần anh không truy cứu việc cô lấy giày cao gót đánh anh, cô đã cảm tạ trời đất rồi.

9. Chương 9: Tôi Phải Kết Hôn (9)

Lăng Mạt Mạt cẩn thận, rụt rè nâng mi mắt, nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn luôn thờ ơ đưa lưng về phía mình, không xác định được là anh tin cô, hay không tin cô, cô bấu môi, nhỏ giọng nói:” Hơn nữa, anh cũng đâu có thiệt thòi gì, người thiệt thòi là tôi, dù sao tôi cũng lần đầu tiên”.

“Cô muốn cái gì?” Người đàn ông lại mở miệng lần nữa.

Lăng Mạt Mạt chớp chớp mắt, nhìn bóng lưng của người đàn ông, ngây ngẩn cả người.

Anh hỏi cô muốn cái gì ư?

Cô ngoáy ngoáy lỗ tai, cho rằng mình nghe nhầm .

Yên tĩnh một lúc, anh lại bất ngờ nói ra một câu:”Tôi không thiếu nợ người khác cái gì, cho nên, cô muốn cái gì?”

Đôi mắt Lăng Mạt Mạt hiện lên một tầng ánh sáng vui mừng, vẻ mặt vô tội đáng yêu tươi cười:” Tôi muốn kí hợp đồng ca sĩ với công ti giải trí SE”

“Nằm mơ” Đột nhiên giọng nói của người đàn ông lạnh xuống

Lăng Mạt Mạt chu miệng, rõ ràng là anh hỏi cô muốn cái gì, đây là mục đích của cô, tiến vào công ti giải trí âm nhạc SE.

Dù sống hay chết cũng phải tiến vào.

Trông mắt Lăng Mạt Mạt đảo quanh, sau đó chớp mắt, lại cố gắng cười, không biết xấu hổ nói: “Enson, có phải anh cảm thấy việc tôi tiến vào công ty giải trí âm nhạc SE, mà chỉ ngủ cùng anh có mỗi một lần là không đủ hả? Nếu không, hai lần? ”

Không khí trong phòng bỗng nhiên ngưng trệ.

Lăng Mạt Mạt dẩu môi, hết sức vô tội cắn cắn ngón tay, nhất quyết: “Mười lần?”

Người đàn ông vẫn trầm mặc.

Lăng Mạt Mạt nắm lấy đuôi tóc, mười lần còn chê ít sao?

Cô khề cắn môi: ” Hai mươi lần?”

Người đàn ông vẫn đứng đó, giống như một bức tranh, ngoảnh mặt làm ngơ với cô.

Lăng Mạt Mạt không thể buông tha thời cơ tốt như vậy, nắm chặt ngón tay, vĩnh viễn nói: “Hai mươi lần còn chê không đủ sao? Nếu vậy rốt cuộc anh muốn bao nhiêu lần thì mới bằng lòng cho tôi vào SE? Không phải một trăm lần chứ!”

“Được” Người đàn ông trả lời nhanh chóng.

Lăng Mạt Mạt hóa đá tại chỗ.

Một trăm lần... Anh lại có thể đồng ý rồi... Một trăm lần... Một trăm lần, có phải hơi nhiều không?

Nhưng, một trăm lần, cô có thể tiến vào công ty giải trí âm nhạc SE.

Một trăm lần, cô có thể đứng cùng một thế giới với Giản Thần Hi

Một trăm lần, cô có thể tới gần Lục Niệm Ca..

Một trăm lần, là hơi nhiều, nhưng ngủ một lần và ngủ một trăm lần cũng không có gì khác nhau, tối thiểu, cô không đến mức phải chịu đựng cuộc sống tuyệt vọng đè nén như bây giờ.

Cho nên, một trăm lần thì một trăm lần đi!

Đáy mắt Lăng Mạt Mạt hiện lên một chút quyết tâm, rất khí phách mở miệng: “Được, một trăm lần thì một trăm lần!”

Hình như người đàn ông đưa lưng về phía Lăng Mạt Mạt rất vừa lòng, gật đầu: “Tiến vào SE sẽ trở thành ca sĩ nổi tiếng, được nhiều người ủng hộ, mà cô, năng lực vẫn còn rất kém, cho nên tôi sẽ sắp xếp một thầy giáo cho cô, người ấy là thầy dạy âm nhạc, người ngoài cho một danh hiệu, thần thoại.”

Thần thoại?

Lăng Mạt Mạt lại ngẩn người một lần nữa.

Enson sắp xếp thầy giáo cho cô, lại là thần thoại?

Cái người bắt diệt trong giới âm nhạc?

Viết nên vô số ca khúc thần thoại?

Người ấy và Enson giống nhau, đều là con người thần bí, không có người biết tên thật của người ấy, cho nên mọi người gọi là thần thoại.

Lăng Mạt Mạt nhất thời an lòng hơn, bởi anh ngủ một trăm lần, đổi lại một người thầy giáo thần thoại trong giới âm nhạc, rất đáng giá rồi!

10. Chương 10: Tôi Phải Kết Hôn (10)

“Tư liệu của người ấy ở trên bàn, có hai phần, cô lấy một phần, bên trên có ghi địa chỉ của người ấy, ngày mai cô có thể đi tìm.”

Lăng Mạt Mạt dựa theo hướng dẫn của Enson, đi đến bên bàn, quả thực thấy được hai phần tư liệu, cô rút từ giữa một phần lên, cúi đầu, nhìn đến danh tính trên đó, trong nháy mắt, biểu cảm cứng nhắc - - Lý Tình Thâm.

Truyền kỳ trong giới âm nhạc, được người người ngưỡng mộ trong truyền thuyết lại là Lý Tình Thâm... chú của cô... Lý Tình Thâm

Không phải chú ấy luôn luôn ở nước ngoài làm nghiên cứu khoa học hay sao?

Chú ấy trở về nước khi nào?

Lăng Mạt Mạt dè dặt cẩn trọng thu hồi nghi hoặc trong lòng, cầm lấy phần tư liệu, xoay người về phía Enson, nói hẹn gặp lại, rồi rời đi.

Chờ đến lúc trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, người đàn ông đứng sát cửa sổ này mới chậm rãi xoay người, bước chân đi tới trước bàn, đặt ly trà đã sớm nguội lạnh trên tay xuống, thuận tay cầm lấy một phần tư liệu còn lại.

Đó là sơ lược lý lịch về người mà truyền thông toàn cầu đều quen thuộc - -

Tên: Lý Tình Thâm

Giới tính: Nam

Quê quán: Thành phố X, Trung Quốc

Tuổi: 26 tuổi

Cân nặng: 70kg

Bằng cấp: Đã đỗ hai bằng tiến sĩ trong ngành hóa học MIT và khoa học, tinh thông bốn ngôn ngữ, tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ai Cập cổ.

Gia đình bối cảnh: Thiếu gia đời thứ ba tập đoàn Bạc Đế, là con trai độc nhất của Niệm thiếu gia oai phong một cô ở thành phố X.

Đó là một người đàn ông nghiêm mặt, góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao, cằm được gọt dũa tinh tế, môi hồng da trắng, có thể nói là nhan sắc hiếm có trong nhân gian.

Đây là mọi người nhất trí đánh giá về Lý Tình Thâm

Một mình nhìn sơ lược lý lịch của người này, không thể không nói chính là ghi lại một thời huy hoàng xuất sắc.

Năm ấy hai mươi sáu tuổi, đỗ chức vị tiến sĩ MIT, trở thành giảng viên MIT của đại học, được sở nghiên cứu khoa học ORSTOM nổi tiếng nước Pháp trả lương cao mời gọi, sáng tạo bao nhiêu thứ tài mà người khác không với tới được.

Nhìn một lần, Enson hơi ngẩn đầu, ngọn đèn chiếu vào mặt anh, hình dáng rõ ràng, đường cong hoàn mỹ, khuôn mặt của anh và người trong ảnh của phần tư liệu trên tay, diện mạo giống nhau như đúc!

Không sai, Enson, tổng giám đốc công ti giải trí âm nhạc SE, cái người thần bí trong thương giới. đó là anh Lý Linh Thâm.

Đồng thời, thần thoại, người sáng tác vô số ca khúc kinh điển trong giới âm nhạc cũng là anh Lý Tình Thâm.

Ba thần thoại, ba người xuất sắc, người nào cũng đều hào quang chói lọi làm cho người khác không thể nhìn gần.

Nhưng mà, lại không có bất kỳ ai biết, thật ra cả ba người này, thực ra đều là cùng một người!

*** ● *** ● *** ● *** ● *** ● *** ● *** ● *** ● *** ● *** ● ***

Quanh mình “Hoàng cung” là một một đoạn đường thành phố X phồn hoa, vì phòng ngừa ùn tắc xe, hàng năm con phố này đều không cho phép xe taxi chạy.

Lăng Mat Mat ra khỏi “Hoàng cung”, đi từ từ dọc theo con đường, cuối cùng cũng tới bến xe bus.

Gió đêm từ từ thổi tới, mang theo vài phần lạnh lẽo, thổi tung làn váy của cô, tóc dài cũng tung bay theo đó, Lăng Mạt Mạt không nhận được gió tay lên, ôm lấy bả vai, xoay người, vừa vặn nhìn thấy gần bằng xe bus có dừng tấp biển quảng cáo.

Bên trên dán áp phích là hình của Giản Thần Hi, mặc chiếc váy công chúa màu trắng, ở trong rừng rậm ngoài đầu nhìn lại, mặt mày tinh xảo, khoe môi tươi cười, cô gái trong ảnh, giống như một tinh linh, đẹp đẽ và tuyệt vời.

12. Chương 12: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (2)

Lăng Mạt Mạt bởi vì chạy nhanh mà thở gấp, vừa mới hít một ngụm khí chưa kịp thở ra, đã cảm thấy có một cánh môi ấm áp bao trùm lên.

Đây là lần thứ hai bọn họ hôn môi, môi lưỡi giao nhau, xung quanh có cảm giác tê dại, Lăng Mạt Mạt kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, thân thể run rẩy theo bản năng.

Hình như cảm giác được cô run, giống như có chút hoảng sợ, người đàn ông đưa tay đè lại bờ vai cô, càng ngày càng hôn sâu, Lăng Mạt Mạt hoảng hốt một hồi, tiến vào trạng thái hôn mê, mà khóa chiếc váy đã bị cởi toang.

Lăng Mạt Mạt lại run rẩy lần nữa, một giây sau, liền có cái gì đó nóng bỏng xuyên qua thân thể của mình.

Hơi đau, nhưng không đau giống lần đầu tiên.

Mang theo một chút cảm giác kỳ lạ.

Lăng Mạt Mạt hơi nhú mày, không nhận được khe rên một tiếng, mà người đàn ông phía trên cũng lập tức triển khai động tác.

Hơi thở của Lăng Mạt Mạt càng ngày càng hỗn loạn, cô lặng lẽ vươn tay cầm lấy khăn trải giường, chịu đựng, mở to đôi mắt bỏ câu, nhìn người đàn ông ra sức bên trên, nhưng chỉ là một bóng đen, không thấy rõ tướng mạo, cô không nhận được ảo tưởng trong đầu tưởng mạo người đàn ông này, nhưng mà, còn chưa có phác họa được hình dáng người đàn ông này, liền bị anh ép buộc khiến cho thân thể không ngừng run rẩy, nhỏ giọng rên khe.

Trong phòng thật yên tĩnh, tư thế của người đàn ông rất đơn giản, nam trên nữ dưới, chưa từng có rườm rà, chính là ra ra vào vào, hôn mê của anh cũng nặng nề, nhưng cũng rất yên tĩnh, cùng hòa hợp với tiếng rên khe của cô, như một bài hát.

Lăng Mạt Mạt dần dần nhắm hai mắt lại, chậm rãi đắm chìm trong đó, hình như người đàn ông cảm giác được cô thuận theo, động tác càng điên cuồng, ép buộc cô không sống được, muốn chết không được.

Cứ mê loạn bên trong, cuối cùng Lăng Mạt Mạt cảm giác được người đàn ông rời khỏi bản thân, cô rất mệt, mắt không mở ra được, loáng thoáng nghe tiếng cửa phòng mở ra, sau đó, cả người cô liền vấp hãm trong một hoàn cảnh đen tối.

Ngủ say rồi.

Ngày hôm sau, Lăng Mạt Mạt bị tiếng chuông báo thức của điện thoại di động đánh thức.

Mở mắt ra, nhìn đồng hồ, chín giờ, nên tới công ty giải trí âm nhạc SE rồi.

Thật ra thì, công ty cũng không có chuyện gì cho cô làm, mặc dù đã ký kết, nhưng mà một là không có ca khúc phát hành, hai là không có quảng cáo phải chụp, cô có đi hay không cũng không sao cả.

Nhưng mà, Lăng Mạt Mạt vẫn theo thói quen đi dạo một vòng mỗi ngày, sợ mình đã bỏ rơi một cơ hội tốt.

Hôm nay SE cực kỳ náo nhiệt, ngay cả những nữ ca sĩ lớn hàng năm không ở công ty cũng tới, người trợ lý, người đại diện bận rộn, tất nhiên là không có để ý tới một nhân vật nhỏ như Lăng Mạt Mạt.

Qua hơn nửa giờ, Lăng Mạt Mạt mới vất vả đuổi kịp một người trợ lý nhỏ đi qua, “Hôm nay là ngày gì vậy? tại sao tất cả mọi người đều tới?”

Người trợ lý không biết Lăng Mạt Mạt, chỉ cho là cô giống bản thân mình, là một trợ lý, liền nhỏ giọng trả lời: “Tháng sau bộ phim mới của đạo diễn toàn cầu Vương Nhất sắp chiếu, muốn ca khúc chủ đề do người của SE hát.”

Lăng Mạt Mạt bĩu môi, thì ra là chọn ca khúc chủ đề, hàng năm thành phố X có không ít phim mới, từng phim đều có một ca khúc chủ đề, mọi người có cần chen lấn như vậy hay không?

13. Chương 13: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (3)

Người trợ lý nhìn ra Lăng Mạt Mạt không cho là đúng, tiếp tục bổ sung: “Ca khúc chủ đề lần này không giống những lần trước, ca khúc chủ đề lần này do thần thoại sáng tác, cho nên các thiên vương thiên hậu lớn đều trở về! Phải biết rằng, bài hát do thần thoại sáng tác, người nào hát cũng đều trở thành kiệt tác trong giới âm nhạc, nhìn ca sĩ thế kỷ Trần Uyển Như, và ca sĩ thần tượng La Nguyên, cả khúc kiệt tác của họ đều tạo ra bởi bàn tay của thần thoại, thần thoại đã ba năm không ra bài hát rồi, hiện tại cũng không dễ dàng đồng ý viết một bài hát, đây là cơ hội ngàn năm có một, khẳng định mọi người đều mơ tưởng có được!”

Thần thoại muốn viết một ca khúc mới sao?

Khó trách các ca sĩ chủ chốt của SE đều hội tụ về đây.

Xem ra, tất cả mọi người muốn mượn bài hát của thần thoại, để trở thành vị thần lâu dài trong giới ca hát.

Lăng Mạt Mạt tựa trên vách tường, chậm rãi nhìn về phía người trợ lý đang nói, sau đó mới ý thức được, thật ra thì, điều này cũng là cơ hội cho cô.

Mặc dù cô ký hợp đồng với SE, nhưng mà, khoảng cách bỗng nhiên nổi tiếng, còn là lộ trình rất xa, nếu như cô có thể lấy được ca khúc của thần thoại, có lẽ cô có thể đứng lên từ đó, cùng chống lại Giản Thần Hi!

Nhưng thiên vương và thiên hậu đã chờ để giành bài hát này, sợ là cô không thể giành qua bọn họ.

Nhưng mà, trong cái vòng người này, cũng không biết thần thoại là Lý Tinh Thâm của tập đoàn Bạc Đế, cũng không biết cái người trở thành thiên tài MIT với hai bằng tiến sĩ chính là thần thoại sáng tạo ra những ca khúc kinh điển của giới âm nhạc, hiện tại ca sĩ trong SE, chỉ có một mình cô biết, nếu như, cô có thể nghĩ biện pháp, khiến Lý Tinh Thâm, cũng chính là thần thoại tự mình đưa lời bài hát này cho cô hát, sợ là sẽ không ai phản đối.

Lăng Mạt Mạt nghĩ tới đây, đôi mắt hơi cong, nghiêng đầu nghĩ, rốt cuộc phải như thế nào thì mới có thể khiến cho thần thoại tự mình đưa bài hát cho cô đây?

Lăng Mạt Mạt nhìn đồng hồ, nghĩ tới hôm nay là thứ tư, buổi chiều phải đi tới chỗ của Lý Tinh Thâm, liền mím môi suy nghĩ một chút, định trước hết rời khỏi công ty giải trí âm nhạc SE, nhanh chóng về nhà, đổi một bộ đồ bình thường, cầm bút và vở, liền chạy tới nhà Lý Tinh Thâm.

Lý Tinh Thâm cũng không ở nhà họ Lý, mà tự mua một ngôi biệt thự, ở giữa lưng chừng núi trong thành phố X.

Nơi đó có rất nhiều biệt thự, duy chỉ có nhà của Lý Tinh Thâm là được xây dựng ở chỗ cao nhất, tất nhiên cũng đắt tiền nhất.

Dĩ nhiên, tầm mắt tốt nhất.

Phía sau biệt thự, đẩy cửa sổ ra là vách đá, sương mù lượn lờ, cây cối rậm rạp.

Phía trước biệt thự, từ xa nhìn lại, có thể thấy hồ xanh trong vắt, có những tảng đá nhỏ xếp xung quanh.

Phong cảnh rất đẹp, không khí trong lành, khu vực tốt, cũng rất yên tĩnh, có thể nói là thiên đường của nhân gian.

Lúc Lăng Mạt Mạt chạy đến biệt thự, đã là ba giờ chiều rồi.

Cửa biệt thự không khóa, hoa nở cả vườn, có bướm bướm bay lượn, bên trong biệt thự cũng được trang hoàng đơn giản, sàn nhà bằng gỗ, vật dụng trong nhà màu trắng, vách tường trắng như tuyết, không có bất kỳ đồ trang trí nào, mà đa số đều là cửa sổ sát đất, rộng rãi sáng ngời, bên ngoài cửa sổ là phong cảnh thiên nhiên.

Lăng Mạt Mạt đi thẳng tới phòng âm nhạc tầng ba, cô nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong nhà truyền tới trọng nói dễ nghe: “Mời vào.”

Lăng Mạt Mạt nhẹ nhàng đẩy cửa, thấy Lý Tình Thâm đứng yên ở trước cửa sổ sát đất, trên khay trà cách đó không xa có để một bình trà nhỏ tinh xảo, bên cạnh có một ly trà đang bốc khói nóng, còn có mùi hương của trà thoang thoảng.

14. Chương 14: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (4)

Lý Tình Thâm mặc một cái áo sơ mi màu vàng nhạt, đưa lưng về phía cô, phong thái ưu nhã, ánh mắt trời bên ngoài cửa sổ rực rỡ, trời xanh mây trắng, núi cao cây xanh, giống như là một bộ ảnh tuyệt đẹp.

Chỉ là, hình ảnh như vậy, Lăng Mạt Mạt nhìn thấy có chút quen thuộc.

Trong đại não, không nhận được so sánh người trước mặt này với Enson, Enson cũng luôn đứng quay lưng về phía cô như vậy, mà bên ngoài của sổ tầng cao nhất của “Hoàng cung”, là cảnh đêm phồn hoa của thành phố X.

Lăng Mạt Mạt không nhận được nhú mày, còn chưa kịp nghĩ kỹ, Lý Tình Thâm đã quay đầu lại, quấy nhiễu cảnh đẹp yên tĩnh, tạo nên một màn kinh diễm sống to gió lớn.

Cái loại kinh diễm đó, không lẳng lơ không hỗn loạn, không kịch liệt không khoa trương, nhưng có thể làm cho người ta trầm ngâm nín thở, giống như không cần thận, tất cả trước mặt hóa thành hư vô.

Đôi mắt người đàn ông thâm thúy, cánh mũi cao, đường cong gương mặt hoàn mỹ, cùng tồn tại độ sâu thần bí.

Cho dù Lăng Mạt Mạt đối mặt với gương mặt này rất nhiều lần, vẫn không nhận được mất hồn.

“Hôm nay tối sớm.” Lý Tình Thâm mở miệng, âm điệu thản nhiên.

“Ừ.” Lăng Mạt Mạt giống như học sinh tiểu học, khéo léo gật đầu một cái, rất lễ phép đi tới trước mặt của Lý Tình Thâm, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn: “Hôm nay rảnh rồi, cho nên mới đến hơi sớm.”

Lý Tình Thâm bưng ly trà trên bàn lên, uống hết một hơi, Lăng Mạt Mạt lập tức khom người, rót đầy trà cho Lý Tình Thâm, dâng lên hai tay cho anh, tươi cười rạng rỡ: “Thầy giáo, hôm nay em làm cái gì?”

Lý Tình Thâm nhìn chằm chằm vào đôi tay nhỏ bé trắng nõn trước mắt, ánh mắt khẽ chớp động, thân thể cứng ngắc, nhận lấy ly trà, cầm ở trong tay, âm điệu lạnh nhạt: “Chép một trăm lần nhạc của Mozart?”

Lăng Mạt Mạt lập tức chu miệng, một mặt lắc đầu mong đợi.

“Cứ tiếp tục thế đi.” Lý Tình Thâm cau mày.

Về mặt Lăng Mạt Mạt càng uất ức, đứng ở đó, bĩu môi, giống như là muốn , nhưng mà, cuối cùng vẫn phải cụp vai, ngoan ngoãn xoay người, đi tới bàn đọc bên cạnh, ngồi ở chỗ đó, rút giấy bút, ngoan ngoãn ngồi đúng tư thế tiêu chuẩn, giống như là học sinh tiểu học, cầm bút, chép lại từng nhạc phổ của các bài hát danh tiếng.

Thật ra thì, trong lòng Lăng Mạt Mạt có chút, Enson bảo Lý Tình Thâm làm thầy giáo của cô, cô vốn là nên vui mừng, nhưng mỗi ngày Lý Tình Thâm đều cho cô chép các loại nhạc phổ.

Mozart Chopin Beethoven.

Trừ lần đó ra, anh lại không dạy cho cô bất kỳ thứ gì.

Lăng Mạt Mạt chỉ muốn, nhưng cũng không dám, cô cũng hận mình lại mềm yếu trước mặt Lý Tình Thâm, theo lý thuyết, cô không nợ anh cái gì.

Hơn nữa, bọn họ còn có một chút quan hệ thân thích.

Dĩ nhiên quan hệ thân thích này, cũng không có nửa điểm quan hệ máu mủ.

Chẳng qua là bà ngoại Lý Tình Thâm gả cho cụ cố của cô, vì vậy về mặt pháp luật, cô là phải gọi anh một tiếng chú nhỏ.

Trước đó bọn họ cũng đã gặp mặt, ở năm cô tám tuổi, cũng chính là ngày bà ngoại Lý Tình Thâm cưới cụ cố cô.

Sau đó mới gặp lại, chính là sáu năm sau, cô mười bốn tuổi, Lý Tình Thâm trở về từ nước ngoài, đem giao thừa, ăn một bữa cơm, cho cô món quà đầu tiên

15. Chương 15: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (5)

Sau này, Lý Tình Thâm đã trở lại rất nhiều lần, hai người cũng chỉ ăn cơm, mà mỗi lần anh đều không quên tặng cho cô một món quà, thỉnh thoảng cũng sẽ cho cô chút tiền.

Theo lý thuyết, Lý Tình Thâm đối với Lăng Mạt Mạt không tính là xấu, vừa không có liên hệ máu mủ, vẫn chăm sóc cô như thế, nhưng mà, Lăng Mạt Mạt lại không có chút hảo cảm với Lý Tình Thâm.

Điều kiện nhà họ Lăng cũng không tốt, cha mẹ của cô đều mất, ông bà cũng đi sớm, nên sống với ông cố, mỗi lần Lý Tình Thâm đến thăm bà cố, cũng chính là bà ngoại của anh lúc đó, ông cố luôn chỉ bắt cô bận trước bận sau phục vụ cho Lý Tình Thâm.

Có lẽ chính là lúc đó, cô có chút ghét Lý Tình Thâm, rõ ràng cô mới sáu tuổi, vẫn còn muốn cô bưng trà rót nước cho anh.

Cộng thêm Lý Tình Thâm rất xuất chúng, học hành thành đạt, càng về sau công việc càng xuất sắc, xuất thân rất tốt, tính tình có chút cô độc, ánh mắt nhìn người cũng rất lạnh lùng, khiến Lăng Mạt Mạt cảm thấy kém người một bậc.

Thật ra thì, Lý Tình Thâm vốn luôn như vậy, để cho mọi người nhìn thấy anh, đều cảm thấy mình thấp hơn anh.

Cho nên, Lăng Mạt Mạt cực kỳ không thích loại cảm giác đó, mà cũng không có cách nào phản kháng, còn phải thuận theo, dần dần, cũng có chút đáng ghét.

Nghĩ tới nghĩ lui, thật ra thì, Lăng Mạt Mạt cũng không biết mình ghét Lý Tình Thâm chỗ nào, dù sao cô cũng có chút ghét Lý Tình Thâm.

Nếu như không phải Lý Tình Thâm chính là thần thoại lừa bịp, sợ rằng có đánh chết cô cũng không muốn tiếp xúc với người đàn ông cao ngạo này.

Chính xác mà nói, là không có can đảm đến gần.

Vậy mà hôm nay, suy nghĩ một chút, mình đã không có đường lui, mà chỉ có thể đi, là dựa vào thần thoại Lý Tình Thâm, để cho mình dần dần vươn lên.

Lăng Mạt Mạt nghĩ tới đây, thì có chút phiền muộn, rốt cuộc mình phải thế nào, thì mới có thể kết thúc tháng ngày sao chép này?

Lăng Mạt Mạt cắn cây bút, rốt cuộc mình phải như thế nào, thì mới có thể lấy được tư cách biểu diễn bài hát của Lý Tình Thâm?

Lăng Mạt Mạt nhíu mày, nghĩ tới nghĩ lui, nhưng cũng không nghĩ ra được một biện pháp tốt, chỉ có thể cúi đầu như đưa đám, tiếp tục chép nhạc.

Lý Tình Thâm ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh, sắc mặt lạnh lùng, tầm mắt vẫn luôn dừng lại trên người của Lăng Mạt Mạt.

Anh không biết cô đang suy nghĩ gì, chẳng qua là cảm thấy vẻ mặt sinh động như vậy, vẻ mặt cô ngày thơ biến hóa từng chút từng chút, giống như anh đang thấy phong cảnh đẹp nhất.

Hai mươi tuổi, chờ sáu năm, trở lại thành phố X, cô đã trở mã duyên dáng yêu kiều, lý tưởng đó, thì trở nên khắc cốt, anh càng muốn lấy cô làm vợ, nhưng cảm thấy tuổi cô còn nhỏ, nên liền muốn chờ hai năm rồi hãy nói.

Đi lần này, liền vừa hai năm, lúc trở lại lần nữa, anh còn chưa kịp mở miệng nói với cô làm bạn gái của anh đi, thì cô đã ngưỡng chừng nói với anh, cô thích một nam sinh ở lớp cách vách.

Sau này, anh liên tục trở về nước rất nhiều lần, vốn tưởng rằng cô chỉ yêu đương nhất thời, tuy nhiên không ngờ tới, cô lại cố chấp sáu năm.

Liên tiếp đuổi theo người nam sinh kia, từ trung học đến đại học, hôm nay đến SE, còn không chịu từ bỏ ý đồ.

Vì vậy, lần đầu tiên anh thấy cô, liền giữ tỷ tửng, biến thành bí mật ẩn núp đến giờ, cẩn thận, chưa từng lộ ra một chút dấu vết.

Anh từng cho là, có lẽ ngày cứ qua đi như vậy, mặc dù cô không thích anh, chỉ cần anh có thể không chế tình cảm của mình, ở lại bên cạnh anh, anh cũng hài lòng.

Cho đến một thời gian trước, ở Mĩ biết được cuộc sống của cô hỗn loạn, anh vội vàng vàng trở về nước, máy bay hạ cánh, trở lại “Hoàng cung”, anh có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, cho nên, nhất thời sơ sót quên khóa cửa mà đi tắm, thì cô tư tiên xông vào tư đông tào ra màn kia.

Trêu tức cô bán thân thể mình như thế, mặc dù đối tượng bán chính là bản thân anh.

Nhưng mà, sau đó lại thấy rất may mắn.

Thật sự là may mắn, may mắn mình là thần thoại, may mắn mình là Enson, may mắn ông trời an bài một chút sai sót ngẫu nhiên, nếu không anh cũng sẽ không có cơ hội tìm cho mình một chỗ ngồi thích đáng, đến gần bên cạnh cô.

Anh vô cùng may mắn, may mắn đêm hôm ấy, đầu anh nóng lên, liền mất đi lý trí, cho tới bây giờ, anh đều cảm thấy như là trong mơ, anh không ngờ tới, cô sẽ trở thành người phụ nữ của anh đơn giản như vậy .

Mặc dù anh hiểu, đó cũng không có nghĩa chút gì, đáy lòng cô vẫn không có vị trí của anh, thậm chí cô cũng không biết người mà mình hiến thân chính là Lý Tình Thâm anh, nhưng mà, anh lại vẫn không oán không hối hận muốn bắt được một chút thời gian còn sót lại này, làm bạn ở bên cạnh cô một chút thời gian.

Lúc Lãng Mat Mat sao chép hết một trăm lần nhạc của Mozart, đã là bảy giờ tối rồi.

Đầu mùa hè, thời tiết thành phố X hay thay đổi, bên ngoài nổi lên mưa to, cũng đã không thể về nhà, nên Lý Tình Thâm liền xấp xếp cho cô ở tại phòng ngủ giữa tầng hai.

Lý Tình Thâm thích cô độc một mình, biệt thự không có người giúp việc, Lăng Mạt Mạt mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong ngoài mì ăn liền, cũng chỉ có nước sôi.

Lăng Mạt Mạt nhú mày, chẳng lẽ mỗi ngày Lý Tình Thâm đều ăn những thứ đồ này?

Bên ngoài mưa to gió lớn, không thể nào đi siêu thị, cho nên, Lăng Mạt Mạt cũng chỉ có thể lấy đồ ở ngay tại chỗ, mở lửa nấu mì ăn liền.

Lăng Mạt Mạt mới vừa nấu mì xong, Lý Tình Thâm cũng đã từ trên lầu xuống.

Lăng Mạt Mạt nấu mì ngon, đặt ở trước bàn, nở ra nụ cười thỏa mãn, quay về phía Lý Tình Thâm nói: “Thầy giáo, ăn cơm đi.”

Lý Tình Thâm nhìn chằm chằm bát mì nóng hổi, ánh mắt hơi nổi lên chút ánh sáng kỳ lạ, sau đó kéo cái ghế trước bàn ăn ra, ngồi xuống đối mặt với Lăng Mạt Mạt.

Quá trình Lý Tình Thâm ăn rất tao nhã, thong thả ung dung, nhai chậm nuốt nhỏ.

Yên tĩnh một chút âm thanh cũng không có.

Lăng Mạt Mạt cũng ăn cẩn thận theo.

Ăn xong, Lý Tình Thâm trực tiếp lên lầu, Lăng Mạt Mạt rửa sạch bát đĩa, rồi tùy ý ngồi trong phòng khách mở ti vi lên, tìm kiếm lung tung kênh xem.

17. Chương 17: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (7)

Thỉnh thoảng trên lầu truyền đến từng đợt tiếng nhạc, Lăng Mạt Mạt nghiêng đầu lắng nghe, giống như đang viết ca khúc mới, sửa đi sửa lại, không ngừng lặp lại.

Chắc hẳn, đây chính là ca khúc chủ đề cho phim mới của đạo diễn Vương Nhất.

Lăng Mạt Mạt nằm trên ghế sa lon, nghe rất lâu, mãi cho đến khi âm thanh kết thúc, lúc này cô mới đưa tay chống cằm, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, liền đứng lên, đi vào phòng bếp đun nước, tìm kiếm Hồng Trà pha, rót một cốc, sau đó bưng hai tay lên lầu.

Phòng ngủ của Lý Tình Thâm, cửa khép hờ.

Lăng Mạt Mạt thận trọng thò đầu dò xét, xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong, phát hiện người đàn ông đứng ở trước bàn, khẽ cúi đầu, trong tay cầm một khung hình, ngắm nhìn vô cùng chăm chú.

Lông mi của anh rất dài, hơi rũ xuống, vẻ mặt an tĩnh, trên mặt lộ ra một vẻ ấm áp.

Lăng Mạt Mạt không nhận được có chút trở mắt, cái này là người đàn ông cao ngạo bằng sơn sao, lại có thể có vẻ mặt dịu dàng sinh động như vậy.

Rốt cuộc người ở trong hình là ai chứ?

Anh lại có thể nhìn chăm chú xuất thần như vậy?

Ngay lúc Lăng Mạt Mạt tò mò trầm tư, Lý Tình Thâm đã cảm thấy ngoài cửa có người, bỗng nhiên cau mày quay đầu lại.

Tóc anh có chút rối loạn, trong lúc quay đầu cảm thấy vô cùng đẹp, tầm mắt mang theo vài phần lạnh lẽo bắn thẳng về phía Lăng Mạt Mạt.

Lăng Mạt Mạt rút cổ một cái, nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười một tiếng mềm mại với Lý Tình Thâm, đẩy cửa ra, bưng trà nóng đi vào.

Lý Tình Thâm thấy là Lăng Mạt Mạt, vẻ mặt hơi hòa hoãn mấy phần, đặt khung hình trong tay lên bàn.

Lăng Mạt Mạt để trà nóng lên bàn, thấy có rất nhiều cục giấy vò vút lung tung trên bàn, Lăng Mạt Mạt khom người, nhặt lên một cái, mở ra, phía trên là nhạc phổ, Lăng Mạt Mạt tỉ mỉ nhìn một lúc, phân biệt ra được đây chính là đoạn âm nhạc anh mới vừa sửa từng chút.

Lăng Mạt Mạt nhẹ nhàng ngâm nga một chút, sau đó nghiêng đầu, nhìn Lý Tình Thâm biết rõ còn hỏi: “Đây là bài hát mới của anh sao? Nghe nói, sẽ là ca khúc chủ đề cho phim mới của Vương Nhất.”

Lý Tình Thâm bưng trà, mặt không vẻ gì hừ một tiếng, cũng không nhiều lời.

Trông mắt Lăng Mạt Mạt đảo lòng vòng, liền di chuyển đến bên người Lý Tình Thâm, chớp chớp mắt với anh, “Vậy anh có nghĩ nên để người nào hát không?”

Lúc này Lý Tình Thâm nhấc mí mắt lên, liếc mắt nhìn Lăng Mạt Mạt, đáy mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, Lăng Mạt Mạt nở một nụ cười, giọng nói Lý Tình Thâm vẫn không có chút nhiệt độ: “Không có.”

Đáy lòng Lăng Mạt Mạt vui vẻ một chút, vẫn may chưa có chọn ai, liền cắn cắn môi dưới, lại nhẹ giọng nói một lần nữa: “Vậy anh thấy tôi có thích hợp hay không?”

Lý Tình Thâm cũng không thèm nhìn Lăng Mạt Mạt một chút, gọn gàng dứt khoát: “Không thích hợp.”

Khóe môi Lăng Mạt Mạt méo xệch, thầy giáo, chẳng lẽ anh không chút do dự khi trả lời sao? Như vậy rất đả kích người ta đấy!

Trên mặt Lăng Mạt Mạt, vẫn treo nụ cười như cũ, nụ cười đơn thuần khả ái, còn cố ý bày ra bộ dạng vô tội ham học hỏi: “Thầy giáo, anh cảm thấy tôi chưa tốt chỗ nào? Tôi có thể sửa lại!”

Lý Tình Thâm cau mày, lạnh nhạt nói: “Chỗ nào cũng không tốt.”

Lăng Mạt Mạt cong môi, cô có chỗ nào không đủ tốt?

Rõ ràng Lăng Mạt Mạt nghe được lời nói của Lý Tình Thâm là cự tuyệt, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, cô đảo tròn mắt, lựa chọn chiến thuật nịnh nọt, “Thầy giáo, anh lợi hại như vậy, nhất định có thể dạy dỗ tôi vô cùng tốt, có đúng hay không?”

18. Chương 18: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (8)

Lý Tình Thâm nghiêng đầu, dưới ánh đèn, da cô trắng nõn, cánh môi mềm mại khẽ cong lên, mọng nước, một đôi mắt to đen nhánh, mang theo mong đợi, chiếu lấp lánh.

Lý Tình Thâm bình tĩnh nhìn cô chốc lát, đột nhiên có chút miệng đắng lưỡi khô, thân thể xuất hiện một loại kích động, rất muốn cúi đầu, hôn đôi môi mướt mịn của cô.

Lý Tình Thâm cứng rắn thúc ép chính mình dời ánh mắt đi, vẻ mặt càng phát lạnh.

“Thầy giáo, anh là người lợi hại nhất trên thế giới này, nhất định có thể, tôi rất tin tưởng anh!”

Ánh mắt Lăng Mạt Mạt mở lớn, vẻ mặt nghiêm túc, giống như là sợ Lý Tình Thâm không đồng ý, đầu nhỏ còn tiến về phía trước, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Lý Tình Thâm cảm thấy thân thể của mình có chút kích động, càng lúc càng nóng, anh cần yên lặng một mình một chút, định đặt ly trà xuống, xoay người, rời đi.

Lăng Mạt Mạt vươn tay theo bản năng, bắt được cánh tay Lý Tình Thâm, không chịu để cho anh đi!

Lý Tình Thâm cảm thấy bàn tay mềm mại của cô bắt được cánh tay của mình, trong đầu nhanh chóng hiện lên hình ảnh hai lần da thịt thân cận, lẫn lộn triền miên, toàn thân da thịt cô đều ấm áp trơn mịn như vậy, xương cốt toàn thân cô đều mềm mại như vậy, vốn bộ dạng của cô chỉ đáng yêu khéo léo, thân thể đã nóng ran, càng không có cách nào ức chế!

Lý Tình Thâm cảm thấy mình sắp không khống chế được, ánh mắt khê hốt hoảng, mặt lạnh, giống như đùng phải vật bần, hung hăng thoát khỏi Lăng Mat Mat.

Động tác của anh rất nhanh, sức lực rất lớn, Lăng Mạt Mạt không có phòng bị, lùi phía sau hai bước, thất lưng đụng vào cạnh bàn, đau đến khiến cô hít vào một hơi, kinh ngạc ngẩng đầu lên, không rõ nguyên do nhìn Lý Tình Thâm.

Tại sao anh lại bỗng nhiên tức giận?

Lý Tình Thâm lạnh lùng mắt liếc nhìn Lăng Mat Mat, giọng điệu lạnh lẽo: “Không cho chạm vào tôi!”

Lăng Mat Mat bị giọng điệu của Lý Tình Thâm dọa sợ hết hồn, quên đi đau đớn, đứng yên ở đó.

Ngay vì cô phải cầu cạnh anh, Lăng Mạt Mạt nhanh chóng hoàn hồn, nhận thấy Lý Tình Thâm đang tức giận, nhất thời khéo léo đứng đó, hé ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu lấy lòng, nhin đau, giọng điệu mềm mại: “Thầy giáo tôi không cố ý, anh không cần tức giận tôi sai rồi! Về sau tôi sẽ không đụng vào anh nữa!”

Giọng con gái, dịu dàng êm ái, thân thể Lý Tình Thâm càng phát nóng, anh nghiêng đầu, vẻ mặt không chút biểu cảm, hình như mang theo vài phần mất kiên nhẫn, chỉ vào cửa, ra lệnh: “Cút!”

Lăng Mạt Mạt nhất thời im bặt, khẽ há miệng, ý thức được Lý Tinh Thâm thấy phiền, cô không biết là anh không thích người khác đụng vào, cô đã cố gắng khiêm tốn, anh lại còn có thể hung dữ như vậy?

Trong lòng Lãng Mạt Mạt cảm thấy có chút uất ức, bĩu môi, đáy mắt hiện lên buồn bã, rũ đầu xuống, xoay người, đi lẻ mề ra ngoài.

Lý Tình Thâm đợi đến khi Lãng Mạt Mạt vừa ra khỏi cửa, liền nhanh chóng xông vào phòng tắm, mở nước lạnh ra, quần áo cũng không kịp cởi đã dội nước tắm.

Dòng nước lạnh lẽo chảy từ trên đầu xuống, từ từ dập tắt lửa nóng do cô đựng cham mang đến.

Mãi cho đến Lý Tình Thâm cảm thấy dục vọng toàn thân hoàn toàn tiêu tán, mới chậm rãi giơ tay tắt nước lạnh, đứng ở chỗ đó, thở một hơi.

Người phụ nữ kia không biết, cô đụng vào, đủ để hủy nguy trang mà anh đang có!

Để cho anh hóa thân thành sói!

Mà anh, chỉ có thể dùng sự tức giận che giấu nội tâm của hốt hoảng của mình, dùng cao ngạo che giấu bí mật trong nội tâm mình.

19. Chương 19: Chỗ Cũ, Tôi Muốn Gặp Cô (9)

Người phu nữ này không biết, khi cô đụng chạm, thì trong nháy mắt phá hủy toàn bộ nguy trang của anh!.

Khiến anh hóa thân thành sói

Mà anh, chỉ có thể dùng sự tức giận che giấu hoảng loạn trong lòng mình, dùng sự kiêu ngạo để che dấu bí mật trong nôi tâm mình

Không có ai biết, sư kiêu ngạo của anh, rốt cuộc che dấu cái gì phía sau.

Che dấu sơ hãi.

Bởi vì quá yêu, cho nên sơ hãi sơ một khi nói yêu, liền sẽ mất đi, cho nên chỉ có thể cự tuyệt.

Lăng Mat Mat rất cố chấp, cố chấp lại càng cố chấp .

Mà cô là loại cố chấp, điên cuồng đến nỗi muốn thoát ra khỏi cảnh giới hiện tại của bản thân.

Cho nên, Lăng Mạt Mạt gặp một cơ hội, giống như tìm thấy tia sáng ở trong bóng tối vô tận, nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, dù có liều mạng cũng phải bắt lấy.

Mặc dù đêm qua chọc Lý Tình Thâm tức giận, nhưng Lăng Mạt Mạt vẫn không chịu cứ buông tha như vậy, cô nghĩ tất cả biện pháp đi lấy lòng anh!

Tìm kiếm cả đêm trên điện thoại di động, mọi người nói, muốn bắt lấy lòng của đàn ông, thì phải bắt được dạ dày của đàn ông.

Vì thế, sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Mạt Mạt rời giường rất sớm, sau đó vụng trộm xuống núi.

Lúc Lăng Mạt Mạt trở lại, đã mười giờ, trong tay mang theo bao lớn bao nhỏ.

Lăng Mạt Mạt lên lầu, phát hiện Lý Tình Thâm còn chưa dậy, liền rón rén xuống lầu, bắt đầu nhẹ nhàng sắp xếp những thứ mình đã mua, sau đó đút vào tủ lạnh.

Trước rửa trái cây sạch sẽ, bày vào rổ đựng trái cây, đặt trên khay trà phòng khách.

Sau đó, mới đi vào phòng bếp, giăng co thật lâu, liền có đầy đủ sắc hương bốn mặn một canh bưng ra ngoài.

Lăng Mạt Mạt hài lòng nhìn kiệt tác của mình, hít sâu một hơi, liền lên lầu.

Lý Tình Thâm không có khóa cửa, Lăng Mạt Mạt đẩy cửa ra, sau khi đi vào, lại phát hiện bên trong không có một bóng người, Lăng Mạt Mạt đang nghi ngờ người đàn ông này đi đâu, liền nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Lúc này Lăng Mạt Mạt mới an tâm, dò xét cẩn thận một vòng phòng ngủ của Lý Tình Thâm, bày biện rất đơn giản, một giường lớn, một chiếc Piano, một bộ ghế sa lon, một bàn đọc sách.

Trên bàn sách có chút lộn xộn, phủ kín giấy trắng.

Lăng Mạt Mạt đi lên phía trước, vừa muốn dọn dẹp lại, thì nhìn đến một cái khung hình ở bên.

Nhất thời, Lăng Mạt Mạt không nhận được nhớ tới bộ dạng tối qua khi Lý Tình Thâm nhìn vào khung hình, nhất thời đáy lòng có chút tò mò người trong khung hình, sẽ là ai chứ?

Bất luận là Lý Tình Thâm, hay là thần thoại, loại thân phận nào cũng đều là rỗng trong thiên hạ, mà người trong lòng bọn họ, đối lại là ai cũng thấy tò mò thôi.

Lăng Mạt Mạt cẩn môi dưới, nhìn xung quanh một lần, liền giơ tay lên, đưa về phía khung hình.

Cô vụng trộm nhìn một chút, nhìn xem người bên trong là nam hay nữ, là xấu hay đẹp, nhìn một chút xem thần thoại hoàn mỹ này, rốt cuộc trong lòng cất giấu người như thế nào.

Vậy mà, ngay khi ngón tay Lăng Mạt Mạt chạm được khung hình, đột nhiên cửa phòng tắm mở ra, Lý Tình Thâm nhìn thấy động tác của Lăng Mạt Mạt, đáy mắt trầm xuống, mang theo vài phần khẩn trương, phản ứng cực nhanh, tiến tới trước bàn, nhanh chóng chụp lấy tay Lăng Mạt Mạt.

“Ai cho em đụng đến đồ của tôi!”

Lăng Mạt Mạt bị dọa cho phát hoảng, quay đầu lại, liền nhìn thấy mặt mày Lý Tình Thâm lạnh lẽo.

Trong con người đen nhánh của Lý Tình Thâm có vẻ khẩn trương, trên người anh tràn ngập không khí lạnh lẽo.

Lý Tình Thâm nhanh chóng đặt khung hình vào trong ngăn kéo, động tác nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Mạt Mạt nhìn một màn này, bỗng nhiên trợn to hai mắt.

Lăng Mat Mat thấy một màn này, bỗng nhiên mở to hai mắt.

Cái người đàn ông cao cao tai thương từ trước tới giờ, lại có thể đang khẩn trương

Cái người bên trong khung hình, rốt cuộc là ai khiến anh có thể có vẻ mặt như thế chứ!

Lý Tình Thâm cất khung hình xong, sắc mặt lạnh lẽo, vươn tay níu lấy cổ áo của Lăng Mạt Mạt, nhấn tâm xóc cô lên, kéo đi ra ngoài cửa.

Lăng Mạt Mạt biết mình lại chọc Lý Tình Thâm tức giận, theo bản năng nhìn về phía anh, muốn đi nói xin lỗi, lại thấy anh chỉ khóc áo choàng tẩm, sợi tóc ướt nhẹ, có nước nhỏ giọt xuống, trượt trên lồng ngực rắn chắc, vô cùng hấp dẫn.

Mới vừa tắm rửa, không biết dùng sữa tắm gì, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, tràn ngập khắp nơi.

Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Mạt Mạt đỏ bừng, hô hấp khẩn trương, “Thầy giáo” nói được nửa câu, cũng không nói được nữa, đầu lưỡi có chút thắt lại, không thể không thừa nhận, Lý Tình Thâm, thật sự rất tuần tú!

Lý Tình Thâm ngoảnh mặt làm ngơ, hung hăng đê Lãng Mạt Mạt lên trên vách tường, gương mặt tuấn mỹ giống như thần thoại của người đàn ông chậm rãi nhích tới gần Lãng Mạt Mạt, Lãng Mạt Mạt trốn to hai mắt, ngừng thở, lại nghe được giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông, truyền đến từng câu từng chữ: “Không được sự cho phép của tôi, về sau không cho phép tự tiện tiến vào phòng ngủ của tôi!”

Nói xong, liền khẽ ném Lăng Mat ra ngoài cửa, “Cạch” một tiếng, đóng mạnh cửa lại.

Lăng Mạt Mạt nằm ở trên mặt thảm hành lang mềm mại, quệt mồm nhìn cửa đóng chặt, ảo não giơ tay lên, nắm tóc.

Cô cũng không có cách nào hiểu cấu tạo bộ não của Lý Tình Thâm, có phải người càng xuất sắc thì càng biến thái hay không? Tính tình càng kỳ lạ?

Không phải là nhìn khung ảnh thôi sao? Huống chi cô cũng không nhìn thấy, anh có cần nổi giận lớn như vậy không?

Còn có tối ngày hôm qua, cũng như thế, cô chỉ đung tối anh, anh lai hung dữ như vậy!

Tính tình của người đàn ông này thật kỳ lạ!

Lúc Lý Tình Thâm xuống lầu, đã đổi một bộ quần áo đơn giản sạch sẽ, quần tây màu kem cùng áo sơ mi màu trắng, tóc hơi ỉm.

Lăng Mạt Mạt vốn đang nằm sấp ở trước bàn ăn, vừa nghe thấy tiếng bước chân, liền lập tức đứng lên, nhiệt tình tiến lên đón, mang vẻ mặt tươi cười với Lý Tình Thâm, nhiệt tình khác thường: “Thầy giáo, anh đã xuống, tôi làm cơm rồi!”

Lý Tình Thâm đi về trên bàn ăn, hơi nhìn lướt qua, bốn mặt một canh, hoa quả và các món nguội, vốn sắc mặt đông lạnh, có chút trở nên hòa hoãn.

Lăng Mạt Mạt thận trọng quan sát thần thái Lý Tình Thâm, phát hiện hình như tâm tình anh tốt hơn một chút xíu, liền lập tức chân chó kéo ghế ra, giọng điệu tiếp tục mềm mại: “Thầy giáo, mời thầy ngồi.”

Về mặt Lý Tình Thâm không chút biểu cảm ngồi xuống, Lăng Mạt Mạt lập tức đưa chiếc đũa qua, còn không quên múc canh cho Lý Tình Thâm, đặt hai tay trước mặt của Lý Tình Thâm.

Một loạt động tác vô cùng nịnh hót.

Từ đầu đến cuối Lý Tình Thâm cũng không nói chuyện, chỉ im lặng không lên tiếng, cầm đũa ăn cơm.

Tài nấu nướng của cô rất tốt, mùi vị hơi nhạt, Lý Tình Thâm ăn rất chuyên chú lịch sự.

Thỉnh thoảng Lăng Mạt Mạt giương mắt, len len quan sát Lý Tình Thâm.

Giữa trưa, ánh mặt trời từ phía nam chiếu vào cửa sổ sát đất, vừa vắn chiếu vào sườn mặt phía bên phải của Lý Tình Thâm, tôn lên da thịt trắng nõn của anh, cánh mũi vô cùng cao, đường nét càng sâu sắc, tóc đen giống như tơ lụa, theo động tác ăn cơm của anh mà hơi đung đưa, Lăng Mạt Mạt nhìn không nhin được có chút tự ti.

21. Chương 21: Không Muốn Học, Cút Ngay (1)

Học âm nhạc, phần lớn dựa vào dung mạo kiếm sống, mỹ nữ trai đẹp, cô đã từng thấy không biết bao nhiêu rồi.

Ngay cả khuôn mặt cô, cũng coi như nổi tiếng.

Nhưng so với tướng mạo của vị thần trước mặt này, giống như ngôi sao gặp ánh trăng, trong nháy mắt âm đạm phai màu.

Lăng Mạt Mạt thể hiện gương mặt ngây ngô với Lý Tình Thâm, ý thức được mình còn có việc khác cần hoàn thành, vì vậy mặt mày tươi cười, khéo léo mở miệng: “Thầy giáo, tối hôm qua anh ngủ rất trễ sao?”

Lý Tình Thâm nhíu lông mày tuần tú, coi như là trả lời.

Lăng Mạt Mạt biết anh đến gần rạng sáng mới đi ngủ, đêm qua cô cũng không ngủ ngon giấc, mà bên phòng của anh vẫn còn sáng đèn, chỉ sợ là đang bận rộn vì cá khúc chủ đề cho phim mới của Vương Nhất thôi.

Lăng Mạt Mạt thấy bát của Lý Tình Thâm đã hết, liền lập tức đứng dậy, lại múc cho Lý Tình Thâm một bát canh: “Thầy giáo, uống canh này rất tốt, tối hôm anh ngủ trễ, cái này có thể giải nhiệt.”

Lý Tình Thâm nhận lấy, Lăng Mạt Mạt lại ngoan ngoãn lặng lẽ mở miệng: “Thầy giáo, anh cảm thấy mùi vị canh này có được không?”

Lý Tình Thâm ngẩng đầu lên, như có điều suy nghĩ mà nhìn chòng chọc vào Lăng Mạt Mạt, híp mắt: “Bình thường.”

Lăng Mạt Mạt bĩu môi, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với câu trả lời của anh, vậy mà vẫn hiểu chuyện lên tiếng lần nữa: “Thầy giáo này, mỗi ngày tôi đều nấu cho anh uống được không?”

Lý Tình Thâm ừ một tiếng, coi như đồng ý, sau đó cúi đầu, tiếp tục uống canh.

Lăng Mạt Mạt cắn cắn chiếc đũa, đáy mắt hiện lên tia sáng, xem ra, Lý Tình Thâm cũng không phải không thiếu sót, muốn bắt được lòng của người đàn ông thì phải nắm được dạ dày của người đàn ông đó, cô dùng thức ăn ngon tấn công, chắc chắn có thể lấy được quyền biểu diễn ca khúc mới.

Lăng Mạt Mạt đắc ý le lưỡi một cái, mới vừa tỏ ra một chút, Lý Tình Thâm đột nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt lạnh lùng, Lăng Mạt Mạt lập tức khéo léo giống như một con mèo nhỏ, nụ cười ngọt ngào.

Ăn cơm xong, Lăng Mạt Mạt tự mình lột vỏ quýt, đưa ruột quả cho Lý Tình Thâm: “Thầy giáo, ăn nhiều trái cây, rất khỏe mạnh đối với thân thể.”

Lần này Lý Tình Thâm không có nhận, ngược lại thần nhiên đứng dậy, đi ra phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân thon dài vắt chéo, thần sắc bình tĩnh.

Lăng Mạt Mạt bưng trái cây đi tới, nụ cười mềm mại: “Thầy giáo, sau khi ăn xong nên ăn chút trái cây, cũng trợ giúp tiêu hóa!”

Lý Tình Thâm nhìn cánh tay nhỏ bé trắng nõng mềm mại trước mặt, ánh mắt thâm thúy di chuyển đến gương mặt cô, nhắm ngay đôi mắt đen, bên trong loáng thoáng lóe ra một chút lấy lòng.

Lý Tình Thâm khẽ mắt hờn.

Biết rõ cô ngoan ngoãn khéo léo, sau lưng có mục đích khác, biết rõ đây là giả, nhưng mà vẫn không thể không chế được nên bị đắm chìm.

Lăng Mạt Mạt mở tròng hai mắt, ngẩng đầu lên, phát hiện đôi mắt thâm thúy của Lý Tình Thâm đang nhìn chăm chăm vào mình, con ngươi của cô không thể nhìn được phóng đại, chẳng biết tại sao, nhịp tim đột ngột tăng nhanh, mặt không kìm được đỏ lên.

Hai người đều duy trì tình trạng như vậy, hồi lâu, Lý Tình Thâm mới hồi hồn, nhìn lên cô gái si ngốc trước mặt, ánh mắt phức tạp, cuối cùng vẫn cứng rắn dời tầm mắt đi, tùy ý mở TV ra, lông mi thật dài dao động, giọng điệu lạnh lẽo: “Nói đi.”

22. Chương 22: Không Muốn Học, Cút Ngay (2)

Hai người đều duy trì tình trạng như vậy, hồi lâu, Lý Tình Thâm mới hoàn hồn, nhìn lên cô gái si ngốc trước mặt, ánh mắt phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn cứng rắn dời tầm mắt đi, tùy ý mở TV lên, lông mi thật dài dao động, giọng điệu lạnh lẽo: “Nói đi.”

Lăng Mạt Mạt hoàn hồn: “Hả?”

“Có chuyện gì, nói thẳng đi.”

Thì ra là anh đã nhìn ra Lăng Mạt Mạt bĩu môi, cẩn thận phán đoán thần thái của Lý Tình Thâm, nhớ anh ăn cơm của mình, được đại gia mình hầu hạ như vậy nửa ngày, hẳn là có hi vọng.

Vì vậy, Lăng Mạt Mạt không có bất kỳ phản ứng quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng: ” cái đó, ca khúc mới có thể”

Hình như Lý Tình Thâm biết cô muốn nói gì, động môi, thản nhiên nói: “Không thể!”

Nhấn tâm cự tuyệt.

Thậm chí cũng không có để cho cô nói xong.

Lăng Mạt Mạt: “Thầy giáo, chỉ cần anh để cho tôi hát bài hát này, tôi bảo đảm về sau tất cả chuyện gì đều nghe theo anh!”

“Tôi nói không được, chính là không được! Đừng để cho tôi nói lại lần thứ ba!” Lý Tình Thâm liếc Lăng Mạt Mạt một cái, đứng lên, đi lên lầu.

Tâm tình Lăng Mạt Mạt nóng vội, vừa muốn đứng lên đuổi theo, Lý Tình Thâm đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu, phả lệ nói một chuỗi dài: “Tình trạng của cô bây giờ, không thích hợp ca hát, tâm trạng không đủ vững vàng, chỉ khi cô coi âm nhạc như sinh mạng, tạo thành tình cảm chân thành, mới có thể biểu diễn ra linh hồn, mà cô, bây giờ coi âm nhạc như vũ khí! Cho nên bây giờ cô, không hát ra được cảm giác mà tôi muốn.”

Lăng Mạt Mạt ngửa lưng trên ghế sa lon, nhìn bóng dáng của người đàn ông dần dần biến mất hẳn trên cầu thang, mím môi, trút giận lần nữa.

Xem ra phương pháp này lại thất bại rồi.

Lăng Mạt Mạt phát điên túm lấy tóc mình, nằm trên ghế sa lon, trầm tư suy nghĩ sau đó phải làm như thế nào.

Nghĩ nửa ngày, nhưng cũng không nghĩ ra được một biện pháp tốt.

Sắc dụ, khẳng định là cô không dám!

Hơn nữa, đó còn là chú nhỏ của cô, nếu như bị ông cố biết, nhất định sẽ tức chết!

Mà biện pháp khác, cô có thể sử dụng đều đã dùng xong, anh mềm không được mà cứng cũng không được!

Lăng Mạt Mạt cảm thấy phiền não, liền nằm sấp trên ghế sa lon, nghiêng đầu, nhìn TV lớn trên vách tường đang phát chương trình giải trí ngày nay.

“Khi mùa hè sắp tới, tiểu thiên hậu mới nổi Giản Thần Hi của SE cùng người quản lý Mục Niệm Ca đã tạo ra một album mới Đuổi theo hồi ức .”

“Tựa đề ”Tự thủy niên hoa“, dẫn người ôn lại những ký ức tốt đẹp trong trí nhớ.”

Ngay sau đó màn hình TV quay tới Giản Thần Hi đứng chung một chỗ với Lục Niệm Ca, phỏng vấn và tuyên truyền về phim ngắn.

“Chào Lục tiên sinh, nghe nói anh và Giản tiểu thư là người yêu?”

Có ký giả cầm micro dò hỏi

Giản Thần Hi ngượng ngùng cười, nghiêng đầu nhìn Lục Niệm Ca.

Lục Niệm Ca vươn tay ấm áp, vòng qua bả vai Giản Thần Hi, hơi gật đầu: “Đúng, tôi cho đây không phải là bí mật.”

“Năm đó, một bài Tự thủy lưu niên của Giản tiểu thư nổi tiếng Đại Giang Nam Bắc, cho tới bây giờ tất cả mọi người còn nhớ mãi không quên, khúc điệu triền miên, giống như làm cho người ta giảng thuật một đoạn tình yêu tốt đẹp ấm áp, không biết bên trong album đuổi theo hồi ức này, có thể thừa kế loại phong cách như cũ không? Hoặc là, có phải hồi ức tốt đẹp ngọt ngào giữa hai người không?”

Lần này trả lời là Giản Thần Hi, cô cầm micro nói, nụ cười vừa dãn đo, giọng điệu gợi cảm uyển chuyển: “Tôi và Niệm Ca là bạn học cùng trường, anh ấy là học trưởng của tôi, từ rất sớm, chúng tôi đã quen biết, cho nên, album mới này là ghi chép tốt đẹp giữa chúng tôi, đồng thời những điều tốt đẹp đó đã không thể lại đến nữa.”

23. Chương 23: Không Muốn Học, Cút Ngay (3)

“Tôi và Niệm Cca, vẫn là bạn cùng trường, anh ấy là học trưởng của tôi, trước kia rất lâu, chúng tôi đã quen biết, cho nên, album mới, là ghi chép lại những điều tốt đẹp giữa chúng tôi, đồng thời tất cả mọi người sẽ không còn lại những điều tốt đẹp như vậy.”

“Vậy thật lòng chúc mừng album mới của Giản tiểu thư bán chạy.”

Kế tiếp là một chuỗi câu hỏi, đến cuối cùng, ngược lại có ký giả đùa giỡn nói: “Tin đồn Lục tiên sinh và Giản tiểu thư cực kỳ yêu nhau, không biết bây giờ ở đây, Lục tiên sinh hôn Giản tiểu thư một cái được không?”

Khuôn mặt Giản Thần Hi đỏ bừng, không khỏi thẹn thùng.

Lục Niệm Ca cũng hơi chần chờ, vậy mà, vẫn nghiêng đầu, chậm rãi vươn tay, kéo cổ Giản Thần Hi lại.

Sắc mặt Lăng Mạt Mạt cứng ngắc nhìn một màn trong ti vi.

Cô không để ý đến, Lý Tình Thâm từ trên lầu xuống rót nước uống, đứng ở bên cạnh cô, vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô.

Người trên ti vi, tất nhiên Lý Tình Thâm biết, một người là quản lý ký hợp đồng với SE, một là nghệ sĩ ký hợp đồng với SE..dienledon

Nhất là người đàn ông kia, tên là Lục Niệm Ca, anh vô cùng quen thuộc.

Lúc hai mươi tuổi trở về nước, cô gái nhỏ mười bốn tuổi ngượng ngùng mở miệng, nói mình thích một nam sinh lớp bên cạnh, tên là Lục Niệm Ca.

Lục Niệm Ca, Lục Niệm Ca, người đàn ông này, anh chưa từng nói qua nửa câu với cậu ta, nhưng hiểu rõ cậu ta như lòng bàn tay.

Mà nay, người đàn ông Lục Niệm Ca này đã trở thành bạn trai người ta, cô lại không chết tâm, còn có thể nhìn về phía màn ảnh, buồn bã như mất, khổ sở ngỡ ngàng.

Lý Tình Thâm mím môi, nhìn ánh mắt của Lăng Mạt Mạt, từng chút từng chút trở nên đau thương, đáy lòng có một ngọn lửa dần dần bắt đầu cháy rực.

Không thể không thừa nhận anh thật sự cảm thấy vẻ mặt này của cô, có chút chói mắt, có chút phiền lòng!

Đôi mắt Lăng Mạt Mạt đen nhánh, lóe một tầng ánh nước, nhìn người đàn ông trên màn ảnh ti vi như ánh mặt trời sạch sẽ nhích từng chút tới gần cô gái xuất sắc xinh đẹp.

Ngón tay không tự chủ mà nắm thành quyền.

Đáy lòng, cuộn cuộn từng hồi cảm xúc không nói ra lời.

Ngay khi cánh môi Lục Niệm Ca sắp dán lấy cánh môi của Giản Thần Hi, ti vi bất chợt tắt cái bụp.

Ánh mắt Lăng Mạt Mạt trống rỗng nhìn Lý Tình Thâm đứng bên cầm hộp điều khiển, sắc mặt người đàn ông này âm trầm, ánh mắt lộ ra sự tức giận: “Còn sững sờ ở đây làm cái gì, lại đi chép ca khúc ánh trăng của Beethoven, một trăm lần!”

Lăng Mạt Mạt ngẩn người, hồi hồn, không hiểu mình lại trêu chọc vị thần này lúc nào, “Em đã sao chép qua một trăm lần rồi!”

“Vậy thì sao chép tiếp một trăm lần!” Lý Tình Thâm không chút do dự mở miệng.

Lăng Mạt Mạt đứng yên không động.

Lý Tình Thâm cau mày, sắc mặt cực kỳ khó coi, ra lệnh: “Còn không mau đi!”

Đổi lại là trước kia, Lăng Mạt Mạt tuyệt đối không dám , cho dù trong lòng vạn lần không muốn, vẫn sẽ ngoan ngoãn lên lầu sao chép. .dienledon

Nhưng mà hôm nay không giống, trên kênh giải trí trên TV, lại đang tuyên truyền album mới của Giản Thần Hi, Lục Niệm Ca ở bên cạnh cô tươi cười rạng rỡ ân ái, trai tài gái sắc, thấy thế nào cũng là ông trời tác hợp cho họ.

Mà hạnh phúc của họ, là đạp lên sự đau khổ của Lăng Mạt Mạt lấy được.

Tại sao bọn họ có thể không chút kiêng kỵ vẻ vang như vậy, mà cô còn phải từ tầng dưới chót lấy lòng người khác, từ từ bò lên trên.

Thậm chí, vì không để cho mình chết đi như thế, cô đã dâng hiến thứ trân quý nhất của một cô gái ra ngoài!

24. Chương 24: Không Muốn Học, Cút Ngay (4)

Thậm chí, vì không để cho mình chết đi như thế, cô đều dâng hiến thứ trân quý nhất của người con gái ra ngoài!

Không cam lòng, oán hận, không phục, tức giận, đều quán lấy nhau trong lòng.

Cô vốn cho là mình ký hợp đồng với SE, báỉ thần thoại làm thầy giáo, là có thể chèn ép Giản Thần Hi.

Nhưng mà, không nghĩ tới, người thầy giáo được người ta tôn sùng là thần thoại, ngoài việc mỗi ngày đều cho cô sao chép nhạc, thì vẫn là sao chép nhạc!

Căn bản không có dạy cô chút gì!

Lý Tình Thâm nhìn Lăng Mạt Mạt đứng bất động ở đó, sắc mặt càng khó coi, giọng điệu cứng rắn: “Tôi ở trên lầu chờ em!”

Mọi người bận rộn thật lâu, cuối cùng chỉ từ hơn vạn đồng CD đã chọn được mười người.

Sau khi đưa mười cái CD này cho nhà soạn nhạc công ty giải trí ES, trải qua một ngày xao định, cuối cùng quyết định sáu chiếc CD.

26. Chương 26: Không Muốn Học, Cút Ngay (6)

Sau khi đưa mười cái CD này cho nhà soạn nhạc công ty giải trí ES, trải qua một ngày xao định, cuối cùng quyết định sáu chiếc CD.

Bên trong sáu chiếc CD, có hai cái được gắn ghi chú.

Một là tiểu thiên hậu mới nổi Giản Thần Hi.

Một người khác chính là một ca sĩ không biết tên — Lăng Mạt Mạt.

Tuyển ra sáu người này, bài hát tốt nhất là của Lăng Mạt Mạt, âm sắc sạch sẽ làm cho người ta nhắm mắt lại, giống như có thể đến gần thế giới sạch sẽ nhất.

Lúc ấy tiếng Lăng Mạt Mạt được phát ra, đạo diễn Vương Nhất đã vỗ bàn nói: “Chính là muốn loại cảm giác này!”

Chỉ là, cũng may đây chỉ là bộ phận nghe thử, bởi vì tạo ra đơn khúc, âm sắc chỉ là một phần, còn phải có sức cuốn hút trên sân khấu, sự đột phá, với tướng mạo.

Cộng thêm, sau cùng có thể tiêu thụ bao nhiêu.

Trong thời đại của khía cạnh vật chất, chất lượng âm thanh tinh khiết, đã không thể chiếm được dung lượng thị trường.

Tất cả mọi người đều biết nâng đỡ một người mới, đến cùng có bao nhiêu nguy hiểm, mà bài hát chủ đề của bộ phim nên để cho một ngôi sao nổi tiếng, một ngôi sao ca nhạc có thể nâng cao quảng cáo cho bộ phim.

Cho nên, mặc dù giọng của Lăng Mạt Mạt thích hợp với cảm giác của bộ phim này, đạo diễn Vương Nhất hài lòng, nhưng lại phải dựa theo quá trình, dĩ nhiên kế tiếp là sáu người này phải biểu diễn một cuộc so tài trong công ty giải trí âm nhạc ES.

Trong sáu người được lựa chọn, chỉ có Giản Thần Hi và Lăng Mạt Mạt là ca sĩ ký hợp đồng với SE.

Mà Lăng Mạt Mạt ký hợp đồng với công ty giải trí âm nhạc SE đã sắp được một tháng, vẫn luôn du dương ở tầng dưới nhất, không giống như Giản Thần Hi một bước vào công ty giải trí âm nhạc SE, đã rất có danh tiếng.

Địa vị hai người cách xa.

Một là tiểu thiên hậu, một là người không biết tên.

Cho nên, mặc dù cùng tồn tại trong một công ty, cũng chưa bao giờ gặp mặt qua.

Còn lần này, hai người đồng thời trở thành người được đề cử cho ca khúc mới của thần thoại, nên Lăng Mạt Mạt và Giản Thần Hi đã đến phòng làm việc của Lý Đảo tổng tài sản xuất của SE, lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

Lúc Lăng Mạt Mạt đi tới cửa phòng làm việc của Lý Đảo, Lý Đảo đang ân cần rót trà cho Giản Thần Hi.

Giản Thần Hi có mấy phần thùy mị, vừa là nữ ca sĩ nổi tiếng, cho dù Lý Đảo là tổng tài sản xuất của SE nhưng cũng muốn nể tình cô ta vài phần.

Về mặt Giản Thần Hi tươi cười, chớp mắt, liền mang theo mấy phần quyến rũ, đưa hai tay ra nhận lấy trà của Lý Đảo: “Cám ơn!”

Lý Đảo thuận thể sờ soạng cánh tay ngọc ngà của Giản Thần Hi, Giản Thần Hi cũng không có né tránh, lẩn vào vòng tròn, nói dễ nghe là nữ ca sĩ, nói khó nghe chính là con hát, khi vinh quang chói lọi, số mạng đều bị nắm giữ trong tay những người này.

Lý Đảo thấy Giản Thần Hi cũng không có tránh ra, càng lớn mật hơn, thân thể dán chặt vào Giản Thần Hi ngồi trên ghế sa lon, tay vòng qua eo Giản Thần Hi, dán vào lỗ tai của cô ta, không biết là nói những gì, chọc cho Giản Thần Hi giả bộ từ chối nhưng bộ ngực lớn lại cọ xát cánh tay Lý Đảo, kiểu cách lên tiếng: “Lý tổng, ngài thật đáng ghét!”

“Ghét?” Lý Đảo thuận thể sờ soạng hai cái trước ngực Giản Thần Hi, nở nụ cười nói: “Khuyên tai ngọc của em rơi ở chỗ của tôi rồi, tối hôm nay có định tới lấy hay không?”

Trong lời nói của Lý Đảo có ý ngầm, chứ trực tiếp là.

Khuyên tai ngọc là ngụy trang, buổi tối kích tình mới là thật.

Giản Thần Hi cười khanh khách, nghiêng đầu, vừa muốn trả lời, liền thấy Lăng Mạt Mạt đứng ở cửa, trong nháy mắt sững sốt.

Ngược lại Lăng Mạt Mạt rất là bình tĩnh, Giản Thần Hi là ai, cô quá rõ ràng.

27. Chương 27: Không Muốn Học, Cút Ngay (7)

Ngược lại Lăng Mạt Mạt rất bình tĩnh, Giản Thần Hi là ai, cô quá là rõ ràng.

Giản Thần Hi mới vừa ra mắt, truyền thông đều nói cô ta có dáng người yêu kiều hơn hoa.

Người còn yêu kiều hơn hoa, Lăng Mạt Mạt lại không nhìn ra.

Lăng Mạt Mạt biết Giản Thần Hi người cũng như tên.

Giản Thần Hi, Giản Thần Hi, là đủ tiện!

Nhìn qua bộ dáng thanh thuần, nhưng sau lưng không biết làm ra bao nhiêu chuyện bẩn thỉu!

Cho nên, mặc dù hôm nay Lăng Mạt Mạt bắt gặp Giản Thần Hi liếc mắt đưa tình cùng người đàn ông khác cô cũng không kinh ngạc chút nào.

Mà Giản Thần Hi cũng đã lẩn lộn lâu ở trong vòng tròn này, mặc dù không phải diễn viên, nhưng gặp dịp thì chơi cũng có.

Rất nhanh, Giản Thần Hi lấy lại tinh thần, trên mặt mang nụ cười hoàn mỹ hời hợt, chậm rãi lui ra khỏi ngực Lý Đảo, giống như không có chuyện gì vậy, tinh thần trấn tĩnh nhìn chằm chằm Lăng Mạt Mạt.

Thật sự là không ngờ, hai người duy nhất tranh cử ca khúc mới của công ty SE sẽ là hai người các cô.

Lý Đảo cũng là thấy quen sóng gió, mặc dù bị Lăng Mạt Mạt bắt gặp gian tình, nhưng vẫn mang bộ dạng mười phần lãnh đạo, đơn giản nói cho Lăng Mạt Mạt thời gian so tài, khách sáo nói cho cô biết nên chuẩn bị cẩn thận, rồi ý bảo Lăng Mạt Mạt có thể rời đi.

Lăng Mạt Mạt cũng không ở lâu, xoay người rời đi, biết mình được tuyển, trong lòng có chút kích động, ít nhất là bây giờ thành công một nửa, cũng không có nghĩa là cô không có hi vọng.

Chỉ là, Lăng Mạt Mạt mới ra phòng làm việc của Lý Đảo, còn chưa đi hai bước, liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng: “Mạt Mạt?”

Lăng Mạt Mạt đứng bước chân lại, quay đầu.

Dĩ nhiên người gọi cô là Giản Thần Hi, dáng người cô ta xinh đẹp, tóc dài khê búi lên một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất sắc đã được trang điểm làm đẹp, bộc phát đa tình quyến rũ.

Lăng Mạt Mạt biết thần thoại là Truyền Kỳ trong giới âm nhạc, sớm hay muộn thì bản thân cũng phải tới cửa nhận sai, nhưng mà, trước mắt Lăng Mạt Mạt có chuyện quan trọng hơn phải làm, cho nên một lòng một dạ đặt hết lên việc chuẩn bị cho cuộc so tài, tất nhiên cũng quên luôn chỗ Lý Tình Thâm.

Lý Tình Thâm đã viết xong ca khúc chủ đề cho phim mới của đạo diễn Vương Nhất, thời gian càng rảnh rồi.

Vào đúng thứ tư, Lý Tình Thâm đã rời giường rất sớm, đứng ở cửa sổ sát đất lầu ba biệt thự, pha một ấm trà, yên lặng nhìn đường xuống núi.

Từ buổi sáng đến hoàng hôn, đường xuống núi vẫn không xuất hiện bóng người mà anh chờ đợi.

Thời gian lại qua đi vội vã, hôm nay cô vừa đúng hạn phải tới đây, anh biết, sau đó lại là một tuần chờ đợi.

Lý Tình Thâm biết Lăng Mạt Mạt đang bận rộn gì, vì ngày mai là cuộc so tài.

Bài hát của cô, anh nghe rồi, bình tĩnh mà xem xét thì rất tốt, có lẽ là ngày đó nghe qua bài hát của anh, cho nên bắt được cảm giác, và chiếm ưu thế hơn bất kỳ ai.

Nhưng mà anh lại biết, cô bây giờ, thật không thích hợp bước vào cái vòng kia.

Sắc trời dần dần tối, khoảng không gian đoạn đường xuống núi đen kịt, một bóng người cũng không có, thân thể Lý Tình Thâm cứng ngắc, nhìn chăm chăm vào bàn đọc sách, thất thần chốc lát, Lý Tình Thâm mới đi qua.

Phía trên bày một tầng giấy A4 dày, trên mỗi một tờ hiện đầy nhạc phổ do cô chép, chữ viết tinh tế xinh đẹp.

Lý Tình Thâm thuận tay cầm lên mấy tờ, từ từ lật xem, phát hiện có chữ viết tinh tế, có chữ viết ngoáy, sợ là lúc cô viết, có lúc tâm trạng yên ổn, có chút tâm tính nóng nảy.

Lý Tình Thâm đưa mắt nhìn thật lâu, mới sắp xếp lại những tờ giấy A4 kia, đặt ở một góc trên bàn.

Rồi sau đó, lại đi tới trước cửa sổ sát đất, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi nhìn chăm chăm bầu trời sao bên ngoài hồi lâu, mới cầm cái điện thoại di động ở bên, gọi một cú điện thoại cho Lăng Mạt Mạt.

Lấy thân phận của Enson.

Lúc Lăng Mạt Mạt nhận được điện thoại, cô đang ăn cơm tối, phía trên biểu hiện người gọi là — số không biết.

Lăng Mạt Mạt nghe máy, đáp một tiếng không rõ: “Alo, xin chào.”

Ba chữ đơn giản, giọng nói quen thuộc, lại làm cho vẻ mặt Lý Tình Thâm tỉnh táo khê run lên, rất nhanh anh điều chỉnh cảm xúc, dùng giọng điệu lạnh lẽo nguy trang mở miệng.

“Enson, vẫn là chỗ cũ, mười giờ.”

29. Chương 29: Không Muốn Học, Cút Ngay (9)

”Enson, vẫn là chỗ cũ, mười giờ.

Một câu nói không có vượt qua mười chữ, nhanh chóng lưu loát.

Cũng không chờ Lăng Mạt Mạt có phản ứng, Lý Tình Thâm trực tiếp cúp điện thoại.

Xuống lầu, đi tắm rửa, thay đổi quần áo sạch sẽ, cố ý xịt một ít nước hoa, đi ô-tô tới.

Vẫn thường qua lại cùng nhau, khi Lăng Mạt Mạt đến, Enson đã ở đó, trong phòng không có bật đèn như cũ.

Rèm cửa sổ kéo xuống.

Trong phòng tối um, đưa tay không thấy được năm ngón.

Lăng Mạt Mạt chỉ có thể cảm giác được một thân thể cực nóng, gắt gao áp trên thân mình, phía sau là ga trải giường mềm mại.

Hai người rất yên tĩnh, ai cũng không nói gì, anh chỉ chuyên chú hôn cô, hôn mút lưỡi cô đến phát đau.

Lúc này cũng không có khác hai lần trước, động tác của Enson rất dịu dàng, tư thế đơn giản, Lăng Mạt Mạt đã không có đau như hai lần trước, cũng thuận theo, phảng phất đã thành thói quen đối với việc này.

Lăng Mạt Mạt sa vào như vậy, như lấy nhiệm từ trên người đàn ông này, dù bây giờ làm, nhưng thời gian đều kéo dài hơn hai lần trước.

Lúc làm được một nửa, di động của Lăng Mạt Mạt có tiếng nhạc, phát ra chút ánh sáng, Lăng Mạt Mạt mở mắt theo bản năng.

Enson nhanh chóng đưa tay ném qua một bên.

Lúc Lăng Mạt Mạt mở to mắt, trong phòng vẫn tối om một mảng.

Cô còn chưa kịp suy xét là ai gọi điện thoại tới, cả người lại bị Enson dẫn vào một màn kích thích lần nữa.

Đến cuối cùng, Lăng Mạt Mạt đã ngủ mất.

Enson nằm ở trên, lắng lắng nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng của cô gái, trầm mặc hồi lâu, mới nhanh chân nhanh tay đứng dậy, mặc quần áo.

Enson bằng vào trí nhớ bản thân, chạm đến di động của Lăng Mạt Mạt, nín thở, nhìn thấy bên trên có một tin nhắn.

Enson nhìn vào màn hình một lúc, lại nhìn cô gái đang ngủ say, khóe miệng nhếch lên, mang theo vài phần khinh thường, vài phần chế giễu, thuận tay ném điện thoại vào chỗ trống, xách áo khoác, xoay người rời đi.
Truyện edit duy nhất tại diendan .com

Lúc Lăng Mạt Mạt tỉnh lại, đã là ngày hôm sau, Enson đã rời đi.

Trong phòng sạch sẽ, quần áo của cô được xếp gọn gàng trên tủ đầu giường, đến giày của cô cũng được xếp ngay ngắn ở ngoài cửa.

Lăng Mạt Mạt mở mắt một lúc, nỗ lực tìm kiếm một vòng trong phòng, nhưng căn bản là không thấy chút dấu vết Enson để lại, thậm chí dấu vết đêm qua bọn họ triền miên cùng nhau cũng không thấy.

Lăng Mạt Mạt nhanh chóng ý thức được ba giờ chiều nay, ở trong công ty SE, chính là thời gian so tài đoạt ca khúc mới.

Lăng Mạt Mạt nhanh chóng rời giường, tìm được di động của mình, vừa mới mở ra, liền thấy được một tin nhắn.

12 giờ trưa ngày mai, gặp mặt tại quán cà phê X Đại- - - Lục Niệm Ca.

Lục Niệm Ca.

Thời gian gặp mặt.

X Đại.

Gặp mặt.

Biểu cảm của cô ngẩn ngơ.

Lục Niệm Ca muốn gặp mặt cô

Lăng Mạt Mạt dùng sức nắm chặt di động trong tay, dùng sức rất mạnh, góc cạnh di động cửa vào, cô cũng không cảm thấy đau.

Lăng Mạt Mạt chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, xuyên qua cửa sổ xe, Lý Tình Thâm vừa vặn có thể tỉ mỉ quan sát được thái độ của cô gái.

Có nhân viên phục vụ tiến lên, đưa cho Lăng Mạt Mạt hóa đơn, Lăng Mạt Mạt nhìn một hồi, mỉm cười hướng về phía nhân viên phục vụ nói hai câu, không bao lâu, liền thấy nhân viên phục vụ bưng tới một ly dâu tây sữa.

Lúc này, thời gian đã là mười hai giờ rưỡi.

Lăng Mạt Mạt không nóng nảy, rất có kiên nhẫn ngồi ở chỗ đó, cầm ống hút, không ngừng khuấy đều dâu tây sữa.

Từ góc độ Lý Tình Thâm nhìn sang, hình ảnh như vậy, lại có một loại an tĩnh không tiếng động đặc biệt âm áp.

Thời gian từng giờ từng phút như dòng nước chảy qua.

Dâu tây sữa đã hóa thành nước.

Lục Niệm Ca vẫn không có xuất hiện.

Cô gái vẫn như cũ an tĩnh ngồi ở chỗ đó, thỉnh thoảng nhìn thời gian một chút, sau đó liền nhìn chăm chăm cửa vào của “Điều Khắc Thời Gian” khẽ ngẩn người.

Lúc một giờ rưỡi, trong lúc bất chợt trời tối lại, mưa xối xả như trút nước từ trên trời giáng xuống.

Trên đường người tới càng ít, cả những chiếc xe cũng lặng bóng.

Chiếc Bugatti oai phong của Lý Tình Thâm vẫn như cũ dừng ở trước cửa “Điều Khắc Thời Gian”, xuyên qua cửa sổ xe, cách màn mưa to, Lý Tình Thâm thấy cô gái trong quán cà phê trong lúc bất chợt cúi đầu, tóc dài đen kịt che ở nửa bên mặt, có ưu thương nhàn nhạt cùng khổ sở ngập tràn.

Ánh mắt của Lý Tình Thâm, dần dần trở nên có chút lạnh.

Hai giờ.

So với thời gian tranh tài còn có một giờ, cô gái rút cuộc cũng nhúc nhích, giơ tay lên, tính tiền.

Sau đó đứng lên, cô gái hình như không cam lòng, lại đợi mười phút, lúc này mới như đưa đám đi ra khỏi phòng cà phê.

Lúc này, mưa càng ngày càng lớn.

Cô gái đứng ở cửa điều khắc thời gian, vươn tay, đón xe.

Mưa lớn như thế, trường học lân cận là đường dành riêng cho người đi bộ, bình thường đều có rất ít chiếc xe đi qua, huống chi là thời tiết ác liệt như lúc này?

Chương 31: cơ hội, tự cấp người một lần (1)

Mưa lớn như thế, trường học lân cận là đường dành riêng cho người đi bộ, bình thường đều có rất ít chiếc xe đi qua, huống chi là thời tiết ác liệt như lúc này?

Cô gái đứng một chút, hình như không có kiên nhẫn chờ đợi, lúc này mới cắn răng một cái, liền vọt vào trong mưa to.

Cô ôm đầu, chạy về hướng Công ty SE.

Mưa xối xả như trút nước, rất nhanh Lăng Mạt Mạt liền ướt đẫm toàn thân, đường trơn, mặt nước rất sâu, cô không để ý liền trượt chân trên mặt đất.

Vậy mà, một giây kế tiếp, cô gái rất nhanh chóng bò dậy, giống như là dốc hết toàn lực, cùng đấu tranh với thời tiết ác liệt.

Đã không biết đây là lần thứ mấy cô té ngã.

Điện thoại di động bị dính nước đã tắt nguồn.

Duy chỉ có chỗ ngồi bên trong tận cùng, là trống không, phía trên để một tấm bảng ——— Lãng Mạt Mạt.

Giản Thần Hi nhìn đồng hồ, hai giờ năm mươi lăm phút.

Còn có năm phút đồng hồ, xem ra cô gái kia thật không dự được.

Kết quả mình muốn chính là như vậy, ít đi cái người chướng mắt đó, cô hoàn toàn có thể được tuyển chọn cho ca khúc thân thoải mái.

Giản Thần Hi nâng cằm lên thật cao, nụ cười trên mặt, ngạo mạn mà đoan trang.

Hai giờ năm mươi bảy phút.

Cô ta còn chưa có xuất hiện.

Giản Thần Hi càng bình tĩnh.

Chắc hẳn, không có vấn đề, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của cô rồi.

Cô, một lần nữa lại thắng Lãng Mạt Mạt.

31. Chương 31: Cơ Hội, Tự Cấp Ngươi Một Lần (1)

Mưa lớn như thế, trường học lân cận là đường dành riêng cho người đi bộ, bình thường đều có rất ít chiếc xe đi qua, huống chi là thời tiết ác liệt như lúc này?

Cô gái đứng một chút, hình như không có kiên nhẫn chờ đợi, lúc này mới cắn răng một cái, liền vọt vào trong mưa to.

Cô ôm đầu, chạy về hướng Công ty SE.

Mưa xối xả như trút nước, rất nhanh Lãng Mạt Mạt liền ướt đẫm toàn thân, đường trơn, mặt nước rất sâu, cô không để ý liền trượt chân trên mặt đất.

Vậy mà, một giây kế tiếp, cô gái rất nhanh chóng bò dậy, giống như là dốc hết toàn lực, cùng đấu tranh với thời tiết ác liệt.

Đã không biết đây là lần thứ mấy cô té ngã.

Điện thoại di động bị dính nước đã tắt nguồn.

Lãng Mạt Mạt không biết hiện tại là mấy giờ.

Hình như, thật vất vả mới tranh thủ được cơ hội, lại mất đi như vậy.

Lãng Mạt Mạt tuyệt vọng đứng ở ven đường, gấp đến độ muốn khóc, nhưng vào lúc này, trong lúc bất chợt có một chiếc xe con dừng ở bên cạnh cô.

Lãng Mạt Mạt ngẩng đầu lên, thấy cửa sổ xe hạ xuống.

Người đang ngồi bên trong, sắc mặt cực kỳ không tốt, giọng điệu lạnh lẽo, “Lên xe.”

Lãng Mạt Mạt hơi sửng sốt.

Lý Tình Thâm cau mày, hiển nhiên rất không bình tĩnh, đẩy cửa xe ra, sai bước chân đi đến bên cạnh cô, mở cửa xe, đem cô hung hăng đẩy vào.

Sức lực rất lớn.

Hiển nhiên là tính khí không được tốt.

Đợi đến khi Lãng Mạt Mạt tỉnh hồn lại, xe đã vội chạy ra ngoài.

32. Chương 32: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (2)

Cô, lai một lần nữa thắng Lăng Mạt Mạt.

Không chính xác mà nói, Lăng Mat Mat ở trước mắt cô, luôn chiến luôn bại!

Hai giờ 59 phút.

Lăng Mạt Mạt vẫn như cũ không có xuất hiện, hiện trường mọi người đã đến đông đủ, ngay cả người chủ trì cũng đã làm xong công tác chuẩn bị rồi.

Giản Thần Hi mỉm cười, cô từng bước lướt qua mọi người ở đây, như một nữ vương cao ngạo, giống như thấy được thành công rực rỡ.

Hai giờ 59 phút 50 giây.

Gần đến ba giờ.

Tuyển chọn ít đi một người, nhưng mà, thời gian trên tài đã đến.

Giản Thần Hi ngồi ở chỗ kia, hơi nhắm hai mắt lại, khi dưới đáy lòng yên lặng đếm ngược.

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một.

“Xin chào mọi người, bây giờ tôi tuyên bố cuộc thi tranh tài ca khúc mới của thần thoại chính thức bắt đầu
-----”

Giọng người chủ trì vang lên, Giản Thần Hi hơi mở mắt, nghiêng đầu, thấy cửa hiện trường, chậm rãi khép lại.

Đáy lòng Giản Thần Hi, yên lặng phun ra hai chữ - - - hoàn mỹ!

Cô nghĩ, bây giờ cô, đủ để cho Lăng Mat Mat nhìn thấy sự chênh lệch giữa cô với cô ta!

Cô nghĩ, bây giờ cô, đủ để cho Lăng Mat Mat hoàn toàn biết khó mà lui rồi!

Lăng Mat Mat, cô thua!

** ● ** ● ** ● ** ● ** ● ** ● ** ● ** ● ** ● ** ● ** ● ** ● **

Hai giờ 59 phút.

Bên ngoài trời mưa to.

Một chiếc xe Bugatti nhanh chóng dừng lại.

Lăng Mat Mat nhanh chóng đẩy mở cửa xe, chạy vồ vào trong công ty SE.

Còn một phút đồng hồ.

Cô muốn trong một phút đồng hồ vượt qua.

Lăng Mat Mat liệu mang chạy đến thang máy.

Nhưng mà, thang máy lại ngừng ở tầng chót, Lăng Mạt Mạt lòng nóng như lửa đốt, nhìn con số thang máy, từ 59 vẫn nhảy đến 1.

Cửa thang máy mở ra, Lăng Mat Mat còn chưa kịp bước vào, thì nghe được tiếng hát truyền đến.

Tranh tài đã bắt đầu.

Mà cô đã không còn kịp rồi!

Cả người Lãng Mat Mat ướt đầm đứng ở đó, nghe tiếng hát, quên bước vào thang máy.

Cả người cô run rẩy không ngừng, mắt cô liên tục chạy một giờ, cộng thêm bỏ lỡ cơ hội, đã làm cho cô hoàn toàn mất hết sức lực.

Rất không dễ dàng có được cơ hội, cứ như vậy bị cô bỏ lỡ.

Trong khoảng thời gian ngắn Lăng Mạt Mạt , thậm chí có một cảm giác luống cuống mờ mịt.

Phía sau, có tiếng bước chân vang lên.

Lăng Mạt Mạt hơi quay đầu, thấy gương mặt Lý Tình Thâm tuần tuần đến không chân thực.

Con người người đàn ông rất thâm thúy, xinh đẹp, mang theo một chút lạnh lùng như tuyết.

Người đàn ông hơi cúi đầu, gần sát mặt Lăng Mạt Mạt, cánh môi giống như đóa hoa mềm mại, hơi nhếch lên, trầm thấp mà lạnh nhạt nói ra một hàng chữ: “Lăng Mạt Mạt chịu thua đi, trận đấu lần này, em không tham gia được.”

Chịu thua đi.

Lăng Mạt Mạt.

Không phải anh không giúp em, mà là, chính em bỏ lỡ.

Một đường đua xe, vượt đèn đỏ, trong cơn mưa to, vô số nguy hiểm, anh đều đã làm cho em.

Nhưng, vẫn bỏ lỡ.

Không trách được người khác.

Nếu như thời gian em xuất hiện sớm hơn một phút, chỉ cần một phút, là em có thể vượt qua.

Sớm đã biết, tâm tính em bây giờ không thích hợp những thứ này, em cần quên đi, cần phải lớn dần, nhưng em lại cố ý như vậy, kết quả cuối cùng, chỉ để cho mình càng lúc càng tổn thương nhiều hơn!

Có phải hay không, người đàn ông kia đối với em thật sự quan trọng như vậy?

Quan trọng đến mức biết rõ người kia sẽ không đến, biết rõ mình còn có việc trong người, nhưng lại cố chấp với một phút đồng hồ kia?

Ánh mắt Lý Tình Thâm, dần dần trở nên âm u thêm.

Có chua xót ghen tuông, dưới đáy lòng quặn quại.

33. Chương 33: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (3)

Ánh mắt Lý Tình Thâm, dần dần trở nên âm u thêm.

Có chua xót ghen tuông, dưới đáy lòng quặn quại.

Lăng Mạt Mạt chớp chớp mắt, dần dần hoàn hồn, đáy mắt vẫn như cũ mang theo một tầng mờ mịt, nhìn chằm chằm Lý Tình Thâm hơi nhú mày.

Thật lâu, cô mới biết Lý Tình Thâm nói cái gì với cô.

Lăng Mạt Mạt chịu thua?

Trong đầu Lăng Mạt Mạt phản đối cái từ này, vẻ mặt dần dần trở nên phức tạp.

Không muốn chịu thua cũng phải chịu thua, mà đã từng thua hoàn toàn, so với thời gian bi thảm như vậy, đều đã sống qua, lúc đó, cô đã nói với bản thân, bất luận tương lai có phát sinh chuyện gì, đều không cho phép mình chịu thua bất kỳ chuyện gì!

Bất luận trả giá cao bao nhiêu, cô tuyệt đối sẽ không chịu thua!

Đây là điều cô nhớ thật kỹ.

Cho nên, mặc dù cho đến bây giờ, cô cũng đã làm không được chịu thua!

Ít nhất, bây giờ cô không làm được!

Lăng Mạt Mạt lắc lắc đầu, sắc mặt trắng xanh giống như giấy trắng, cánh môi hơi run rẩy, một đôi mắt to đen, vươn ra tràn ngập một tầng mờ mịt cùng một mối, giọng nói lại kiên quyết như vậy: “Không tôi tuyệt đối sẽ không chịu thua!”

Chịu thua, là đại biểu thật sự thua.

Cô không cam lòng, từ thua trận đấy!

“Tôi khẳng định có thể thắng được Giản Thần Hi!”

Lý Tình Thâm nhíu mày, nhìn chằm chằm Lăng Mạt Mạt rất lâu, ánh sáng trong đáy mắt, lúc sáng lúc tối.

Có thể thắng được Giản Thần Hi? Hay muốn đoạt lại Lục Niệm Ca?

Anh ở nước ngoài, thấy QQ của cô rất lâu chưa từng đăng nhập, liên hệ hỏi bạn học cùng ký túc xá của cô, mới biết được, Lăng Mạt Mạt đã chia tay với Lục Niệm Ca.

Chỉ có đơn giản một câu, lại để cho cuộc đời anh vốn ảm đạm không một chút ánh sáng một lần nữa đốt lên hi vọng.

Lập tức, lại càng nồng đậm lo lắng.

Hi vọng là ích kỷ.

Lo lắng là yêu.

Lăng Mạt Mạt rất yêu Lục Niệm Ca, anh rất rõ ràng, từ trung học đến đại học, từ văn khoa đến âm nhạc.

Một đường theo đuổi con đường tình yêu.

Lúc nhận được tin tức này, anh ở bên kia đại dương, tâm tình buồn bực, nhưng không có tâm tư lên lớp giảng dạy cho sinh viên tài cao MIT, trong đầu hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Mạt Mạt vốn bản đáng yêu sáng lạn, sẽ chảy đầy nước mắt.

Vì thế, Lý Tình Thâm bỏ xuống toàn bộ.

Bỏ xuống thành tựu mình dựng lên vất vả mười tám năm ở Mĩ mà mọi người nhìn thấy hâm mộ, liêu lĩnh trở về.

Anh mang theo tình yêu say đắm cố chấp, vượt qua nửa địa cầu, lựa chọn trở về bên cạnh cô.

Nhưng, anh làm sao cũng thật không ngờ, anh vẫn về trễ, Lăng Mạt Mạt đáng yêu sạch sẽ kia, hai mắt đã bị thù hận che mất.

Viên ngọc quý của cuối cùng bị che đầy bụi bặm.

Vì một người đàn ông có thể bị người đoạt đi, vì một người bạn trai thiếu phụ nữ, cô liền mất đi tốt đẹp!

Vì hai người không yêu, cô bán chính cô đi, mặc dù người mua chính là anh.

Lý Tình Thâm lại ném loại tư vị quen thuộc này.

Cùng lần trước ở trong biệt thự, lúc thấy cô nhìn người đàn ông trên màn hình TV kia đến gần người, đáy lòng nổi lên tư vị, là giống nhau như đúc.

Chua xót, khó nhịn.

Là cảm giác ghen.

Lý Tình Thâm nhìn cô gái mờ mịt không từ bỏ trước mặt này, đáy mắt tràn đầy chua xót, hai mắt đột nhiên vốn nhìn chăm chăm vào cô, trở nên rét lạnh giống như lưỡi dao sắc bén: “Anh đã sớm nói, tâm tính em bây giờ, căn bản không thích hợp tham gia thi đấu!”

“Biết vì sao, anh không cho phép em nói ra Lý Tình Thâm chính là thần thoại, mà em là học trò của thần thoại không?”

34. Chương 34: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (4)

“Biết vì sao, anh không cho phép em nói ra Lý Tình Thâm chính là thần thoại, mà em là học trò của thần thoại không?”

Lăng Mạt Mạt bình tĩnh nhìn Lý Tình Thâm, ánh sáng trong con ngươi đen hiện lên nghi vấn: “Không biết.”

“Bởi vì sẽ dọa người.” Lý Tình Thâm nói, nói không lưu tình chút nào: “Bởi vì em dễ dàng bị người khác dẫn dắt, mà anh, bên cạnh Lý Tình Thâm, không lưu lại người vô dụng!”

Lăng Mạt Mạt từ từ nhàn mày lại: “Em vô dụng chỗ nào?”

Nếu không phải Giản Thần Hi hãm hại cô, giẫm đạp cô, có lẽ bây giờ cô đã trở thành minh tinh trong giới nghệ sỹ.

Khuôn mặt thuần khiết của Lăng Mạt Mạt, hiện lên một chút tức giận, cô trừng mắt nhìn Lý Tình Thâm: “Em vô dụng chỗ nào?”

Lý Tình Thâm nheo ánh mắt hẹp dài thâm thúy lại, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Lăng Mạt Mạt.

Chính là thế này, cô như vậy, rất vô dụng.

Cô gái quá đơn thuần, vui mừng hiện ra trên mặt, nguy trang không tốt.

Nếu như không đủ mạnh mẽ, thì nhất định là đối tượng để người khác khi dễ.

Chỉ tiếc, anh dụng tâm lương khổ đào tạo, nhưng cô căn bản không hiểu.

Lý Tình Thâm không lên tiếng, chỉ là nghiêng người không dấu vết, đi ra bên ngoài công ty SE.

Lăng Mạt Mạt hít một hơi, theo phía trước, ngăn cản Lý Tình Thâm, giống như dùng hết toàn bộ khí lực, lại một lần nữa mở miệng hỏi: “Em vô dụng chỗ nào hả? Nếu không phải Giản Thần Hi dùng những thủ đoạn hèn hạ hãm hại em, em làm sao có thể vô dụng?”

Lý Tình Thâm dừng bước, chỉ nhìn chăm chăm Lăng Mạt Mạt, giọng điệu mang theo giễu cợt không chút nào che giấu: “Một người ngay cả bình tĩnh gần như không có cũng học không xong, có chỗ nào hữu dụng hả?”

Lăng Mạt Mạt tất nhiên là nghe được ám chỉ trong lời nói của Lý Tình Thâm.

Ám chỉ cô bị Giản Thần Hi với Lục Niệm Ca nắm mũi dắt đi!

Cũng có cảm giác, trong lời nói của Lý Tình Thâm đặc biệt châm chọc!

Châm chọc như vậy, đặc biệt chói tai.

Lăng Mạt Mạt ngược mắt, nhìn đáy mắt Lý Tình Thâm, cũng hiện lên tức giận, sâu trong tức giận, ẩn dấu một chút thật đáng buồn.

Giờ phút này Lý Tình Thâm, anh giống như là một pho tượng thần.

Vị thần cao cao tại thượng.

“Đương nhiên là đẹp rồi, đây là sau khi chị Thần Hi của chúng ta thi xong, Lục Niệm Ca tự mình đưa tới!”

“Chị Thần Hi thật sự rất hạnh phúc!”

“Đó là đương nhiên, chị Thần Hi là người tốt.”

Mọi người tôi một câu em một câu vuốt mông ngựa.

Giản Thần Hi đoan trang độ lượng đứng ở đó, vẫn duy trì dáng vẻ dịu dàng cười yếu ớt của mình, trong tích tắc thấy Lăng Mạt Mạt, trên mặt xinh đẹp chất đầy quan tâm của cô ta tiến lên hỏi: “Mạt Mạt, cuộc tranh tài ba giờ chiều hôm nay, cô làm sao không đến?”

Lăng Mạt Mạt nhìn vẻ mặt Giản Thần Hi quan tâm không chê vào đâu được, có chút ghê tởm, nhưng vẫn mỉm cười: “Có chút việc, không đến kịp.”

“Vậy thật sự là đáng tiếc, tôi nghe Niệm Ca nói, bài hát của cô rất được đạo diễn vương coi trọng!” Giản Thần Hi từ trước đến nay diễn trò rất tập trung vào nhân vật, một bên thay Lăng Mạt Mạt đáng tiếc, một bên giả mù sa mưa trấn an: “Nhưng, Mạt Mạt, cô cũng đừng quá khó chịu, cô đã ký hợp đồng với SE, kế tiếp còn nhiều cơ hội mà, về sau đừng sơ ý lơ là như vậy!”

Giản Thần Hi ở trước mặt mọi người, diễn trò như vậy, Lăng Mạt Mạt cũng không thể không cùng diễn tiếp: “Ừ, lần sau tôi nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Giản Thần Hi hơi nhăn lại, sau đó cúi đầu cười, nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Chị Thần Hi, chị quen Lăng Mạt Mạt sao?” Bên cạnh có một ca sĩ nhỏ cũng ký hợp đồng thấy Giản Thần Hi quen thuộc với Lăng Mạt Mạt, tò mò hỏi.

Giản Thần Hi lập tức kéo cánh tay Lăng Mạt Mạt: “Đúng, Mạt Mạt với tôi từ nhỏ đã học cùng nhau, là chị em tốt của tôi, bây giờ tôi đến đây, chính là vì muốn mời cô ấy tham gia yến hội tuyên bố album mới vào buổi tối ngày mốt.”

Giản Thần Hi nói xong, thì đưa một thiệp mời tinh xảo cho Lăng Mạt Mạt: “Đến ngày đó, nhớ mặc đẹp một chút, sẽ có rất nhiều nhà sáng tác âm nhạc tham gia, đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu cho cô biết.”

Xung quanh ngôi sao ca nhạc với trợ lý nghe được lời Giản Thần Hi nói, các đáy mắt nhìn Lăng Mạt Mạt tràn ngập hâm mộ.

Thậm chí có người, đã thốt ra.

“Chị Thần Hi, chị thật tốt với Lăng Mạt Mạt!”

“Đúng vậy, lại còn để cho cô ấy tham gia yến hội của chị, có phải chị Thần Hi định dẫn dắt Lăng Mạt Mạt đúng không?”

“Đương nhiên, chị em tốt phải luôn giúp đỡ cho nhau, là nên làm! Cô nói, có phải không, Mạt Mạt?” Giản Thần Hi nghiêng khuôn mặt xinh đẹp, con ngươi nhìn thoáng qua Lăng Mạt Mạt, thân mật hỏi.

Đúng vậy, bọn họ là chị em tốt.

Nếu không phải đã xảy ra một loạt chuyện kia mà nói.

Lăng Mạt Mạt nhìn mọi người xung quanh nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, đáy lòng cười lạnh.

36. Chương 36: Cơ Hội, Cho Em Một Lần (6)

Lăng Mạt Mạt nhìn mọi người xung quanh nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, đáy lòng cười lạnh.

Giản Thần Hi, cô luôn mềm giống như nói muốn giúp tôi, muốn dẫn dắt tôi, thật ra là điều vô dương oai với tôi, khoe hạnh phúc và thành công!

Là một tấm hình.

Ảnh chụp chung của cô với Lục Niệm Ca.

Cô mặt mày cong cong, nghiêng đầu tươi cười sáng lạn, chu môi hôn lên má phải của Niệm Ca.

Lăng Mạt Mạt nhìn chằm chằm tấm hình kia, ánh mắt một chút trở nên bi thương.

Nếu như không có Giản Tình Hân, có lẽ bây giờ Niệm Ca, còn đang ở bên cạnh cô.

Giản Tình Hân, Lăng Mạt Mạt, hai người cùng nhau lớn lên trong một khu nhà.

Lúc đó, hai người cảm tình rất tốt.

Một cái kẹo, đập vỡ để hai người cùng ăn.

Một cây bút, chặt làm đôi hai người cùng dùng.

Lúc học trung học, lặng lẽ tâm sự nói cho đối phương biết.

37. Chương 37: Cơ Hội, Cho Cô Một Cơ Hội (7)

Lúc học Trung học, lặng lẽ nói cho đối phương biết tâm tư.

Ví dụ như, lúc cô thăm mền Lục Niệm Ca, cô nói với Giản Thần Hi, tư thế Lục Niệm Ca chơi bóng rổ trên bãi tập thật là đẹp trai, đáng vẽ Lục Niệm Ca đánh đàn ghi-ta thực mê người, Lục Niệm Ca như thế này, Lục Niệm Ca như thế kia.

Lúc thi tốt nghiệp trung học, cô nói với Giản Thần Hi, cô muốn đi thi khoa âm nhạc trường đại học X, đi học cùng chuyên môn với Lục Niệm Ca, Giản Thần Hi cũng rất khí thế nói học cùng chỗ với cô!

Vì vậy, đại học, hai người học chung một trường, cùng một chuyên ngành, cùng một phòng học, cùng cả một ký túc xá.

Lúc đó, Lục Niệm Ca đang học Đại học năm ba, đã tiến vào SE, lễ Giáng Sinh năm đó, rốt cuộc cô lấy hết dũng cảm thổ lộ với Lục Niệm Ca.

Bắt đầu từ lúc đó, cô tâm sự với Giản Thần Hi, liên phát triển thành, cái ôm của Lục Niệm Ca rất ấm áp, hôm nay Lục Niệm Ca hôn tớ rồi, Lục Niệm Ca như thế này, Lục Niệm Ca như thế kia.

Sau đó, Lục Niệm Ca tốt nghiệp, tiến vào SE, tương đối nổi tiếng, trở thành người quản lý có tiếng.

Lăng Mạt Mạt bắt đầu bộc lộ tài năng âm nhạc.

Mà Giản Thần Hi, dần dần thua kém hơn Lăng Mạt Mạt.

Khi đó, Lăng Mạt Mạt rất nở mày nở mặt, bạn trai xuất thân tốt, công việc tốt, khi đó, Lăng Mạt Mạt là người rất có tiếng tăm ở đại học.

Lúc đó, thật là tốt.

Thế nhưng, không biết chuyện gì xảy ra, một ngày Lăng Mạt Mạt đi tìm Lục Niệm Ca, cầm chìa khóa mở cửa nhà anh, lại trông thấy anh khóa thân, Giản Thần Hi đi ra từ phòng tắm.

Thế nhưng, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Lục Niệm Ca không còn để ý cô nữa.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, thì truyền ra một chồng ảnh chụp cô uống rượu cùng người khác ở quán bar vào ban đêm, bị người khác đưa tới khách sạn.

Sau đó, lời đồn đại nổi lên bốn phía.

Cô gái Lăng Mạt Mạt tài giỏi, làm công việc “giao tiếp” đấy, cuộc sống riêng cực kỳ hỗn loạn.

Có trợ lý đến gần bên người Giản Thần Hi, nhỏ giọng nói: “Chị Thần Hi, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu Lăng Mạt Mạt.”

Giản Thần Hi gật đầu, vẻ mặt tươi cười chân thành, cô biết rõ, theo tính cách của Lăng Mạt Mạt, cô ta sẽ không tới, mà cô vốn không hi vọng cô ta sẽ đến, ngày đó ở văn phòng, cô chẳng qua là làm bộ, trên thực tế, mục đích là để cô ta nhìn rõ ràng khoảng cách giữa hai bọn họ là vô cùng xa!

Tám giờ.

Đèn trong đại sảnh Hoàng cung đều tắt.

Một chùm đèn sáng chiếu vào người Giản Thần Hi ở trên sân khấu, cô cầm micro, nói lời mở màn: “Thật hân hạnh mọi người có thể tới tham gia bữa tiệc phát hành album mới của tôi!”

Giản Thần Hi nói xong, cúi thấp người chào, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay.

Giới truyền thông không ngừng giơ đèn flash chụp ảnh.

Giản Thần Hi đợi tiếng vỗ tay át xuống, mở miệng nói tiếp lời đường hoàng khách sáo một lần nữa.

“Tôi rất cảm ơn công ty đã hết mực bồi dưỡng tôi, cũng rất cảm ơn các đàn anh bạn cùng lứa đã chiếu cố tôi, đàn chị đã giúp đỡ tôi, hết sức cảm ơn phó tổng giám đốc SE ủng hộ tài trợ album mới của tôi!”

Giản Thần Hi nói xong, còn nghiêng đầu, mỉm cười với phó tổng giám đốc SE đang đứng một bên.

Phó tổng giám đốc SE cầm micro, nói tiếp: “Giản Thần Hi rất cố gắng, tôi thấy cô ấy là một ca sĩ có nỗ lực học tập, tôi tin tưởng, con đường tương lai trong giới âm nhạc của cô ấy sẽ ngày càng xán lạn, tôi cũng tin chắc, chắc chắn album mới sẽ mang đến một cảm giác mới mẻ. Chúng tôi cảm kích nhất là công ty E&R vẫn luôn hợp tác cùng chúng tôi, chúng tôi xin mời tổng giám đốc E&R, Tô tiên sinh lên sân khấu.”

Lời nói của phó tổng giám đốc SE làm dậy lên tiếng vỗ tay vang dội như sấm.

Tô Thần thiếu gia của tập đoàn Bạc để lạnh nhạt bước lên sân khấu trong ánh mắt cung kính của mọi người.

Tô Thần, một trong ba ông chủ lạnh lùng của tập đoàn Bạc Đế, anh tuấn phi phàm, lúc này đứng trên sân khấu, hơi nhếch khóe môi, đã làm mọi người mất hồn phách, toàn trường lập tức yên tĩnh, lúc này Tô Thần mới mở miệng: “Thật hân hạnh.”

Nhưng mà, lời Tô Thần mới nói mấy chữ, trợ lý ở bên vội vàng đi đến, cứ thế cắt đứt, hiện trường yên tĩnh, có chút hỗn loạn.

Mọi người xì xào bàn tán, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Dù sao, lúc nói lời mở màn, hơn nửa phóng viên đang phỏng vấn, kể cả là chuyện trọng đại, cũng không được phép cắt ngang.

Ngay cả Giản Thần Hi phía bên cạnh, cũng có chút không vui.

Tô Thần tự nhiên nhú mày, dễ nhận thấy tâm tình cũng không tốt.

39. Chương 39: Cơ Hội, Cho Cô Một Cơ Hội (9)

Tô Thần tự nhiên nhú mày, dễ nhận thấy tâm tình cũng không tốt.

Phó tổng giám đốc SE vốn không vui, đang nghiêm mặt nghe trợ lý nói, trong lúc đó mặt mày kích động, thốt ra: “Cô nói cái gì? Thần Thoại đến rồi? Cô khẳng định là Thần Thoại tới sao?”

Trước mặt phó tổng giám đốc SE là micro.

Ông buột miệng nói ra, tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một.

Thần Thoại, Thần Thoại, đến rồi.

Hiện trường lập tức vô cùng lộn xộn.

“Thần Thoại? Truyền kỳ giới âm nhạc?”

“Trời ạ, anh ta thật sự đến đây? Tôi tham gia tiệc phát hành album mới của Giản Thần Hi sao?”

“Rốt cục thì Giản Thần Hi có bối cảnh như thế nào? Có thể làm cho Thần Thoại thần bí xuất hiện!”

“Thần Thoại? Thần Thoại bí ẩn lại tới đây?”

“Đây chính là tin tức tiêu đề! Chỉ cần có thể chụp được chân dung của Thần Thoại, đồng nghĩa với việc nhất định tạp chí sẽ bán được nhiều!”

Không kể là khách quý hay là phóng viên, đều bắt đầu kích động.

Ngay cả Giản Thần Hi đứng đó, toàn thân bắt đầu run nhẹ.

Cô nhìn phó tổng giám đốc SE, thấp giọng hỏi: “Phó tổng? Làm sao vậy?”

“Vừa rồi Enson gọi điện thoại tới, nói chút nữa Thần Thoại sẽ xuất hiện!” Phó tổng giám đốc SE lặp lại một lần lời tổng giám đốc SE vừa nói: “Thần Hi, lần này cô có phát lớn rồi, không đơn giản là phát, phải biết rằng Thần Thoại debut mười năm, không ai có thể xác định rốt cục Thần Thoại là ai. Có người gặp được anh ta, càng không ngừng tán thưởng, thế nhưng từng người đều giữ bí mật, không chịu lộ ra một chút tin tức, cho nên mọi người gọi là Thần Thoại. Bây giờ anh ta lại đến tham gia bữa tiệc của cô, ngày mai Thần Hi cũng sẽ trở thành truyền kỳ trong giới âm nhạc!”

Mà Tô Thần đứng bên cạnh, lúc nghe thấy Thần Thoại xuất hiện, chỉ nhú mày, vẻ mặt không chút ý kiến.

Thần Thoại là người tính cách ra sao, không ai ở đây biết rõ bằng anh ta, người kia ghét nhất bữa tiệc kiểu này, cũng cực kỳ không thích bị lộ thân phận, làm sao anh ta có thể tới được?

Huống chi, Thần Thoại thanh cao kiêu ngạo, sao Giản Thần Hi có thể lọt vào mắt anh?

Tô Thần nhìn lướt qua Giản Thần Hi đang không ngừng kích động, Giản Thần Hi ý thức được ánh mắt của Tô Thần, lập tức ý thức được mình chỉ lo kích động, lại sơ sót Tô Thần, lập tức hắng giọng một cái, chậm rãi cười nói: “Mọi người im lặng, nghe Tô thiếu gia tiếp tục phát biểu.”

Tô Thần đã từng trải qua sóng to gió lớn, sắc mặt không tức giận, mặc dù đối với màn này trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn giữ nguyên thái độ tốt đẹp, khẽ gật đầu, lại mở miệng một lần nữa, “Thật vui mừng có thể cùng hợp tác sản xuất album với công ty SE, tôi tin rằng, đây sẽ là album tốt nhất trong mùa hè, chúc Giản thiếu thư bán được nhiều album.”

Lời nói của Tô Thần..., làm toàn trường xôn xao, anh giơ ly rượu lên, ra hiệu mọi người cạn ly.

Tô Thần nhấp một ngụm rượu nhỏ, ánh mắt nhìn qua, thấy khắp chốn sôi nổi, cửa đại sảnh Hoàng cung bị người đẩy ra.

Một người đàn ông bước vào.

Dáng người anh thon dài, sắc mặt lạnh nhạt.

Sự xuất hiện của anh không phô trương, nhưng toàn thân mang theo tức giận, cứ như vậy tùy tiện đẩy cửa vào, trong nháy mắt, hấp dẫn ánh mắt của Tô Thần.

Người đàn ông có vóc dáng rất tuấn tú.

Cái cằm hơi nhọn, hơi nâng lên, mang theo một tư thế kiêu ngạo.

40. Chương 40: Cơ Hội, Cho Cô Một Cơ Hội (10)

Người đàn ông có vóc dáng rất tuấn tú.

Cái cằm hơi nhọn, hơi nâng lên, mang theo một tư thế kiêu ngạo

Anh không chuyển mắt, đi vào bên trong.

Sự xuất hiện của anh, không khiến cho hiện trường quan tâm bao nhiêu, nhưng Tô Thần lại mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi!

Vừa không lâu, trước khi phó tổng giám đốc SE nói nhận được điện thoại của Enson, nói Thần Thoại sẽ tới, trong lòng Tô Thần còn chắc chắn anh sẽ không tới, nhưng bây giờ, cái người thần bí ít xuất hiện lại cứ vậy đẩy cửa vào!

Chẳng lẽ mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Từ trước đến nay, dung mạo Lý Tình Thâm tuyệt thế luôn độc lập, nay lại mang thân phận của mình quang minh chính đại ra ánh sáng?

Tô Thần bị chấn động, trong chớp lát không thể nhìn được, liền phun rượu trong miệng ra.

Tô Thần vừa ho khan, vừa chỉ vào đám người đằng sau, nói : “Thần Thoại, Thần Thoại, đến thật rồi!”

Hành động của Tô Thần, lại đứng ở trên sân khấu, tất nhiên mọi người đều chú ý, cộng thêm anh vừa nói Thần Thoại đến rồi, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn theo hướng ngón tay Tô Thần chỉ, thấy người tới tướng mạo xuất chúng, dáng vẻ lạnh lùng, còn hiện lên một tia khinh thường trong đáy mắt.

Nhưng mà, cái này cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của anh! Tất cả mọi người trong đại sảnh có chút hoảng hốt.

Hóa ra, Thần Thoại trong truyền thuyết cũng có tướng mạo đáng kinh động như vậy!

Ngay lúc tất cả mọi người thất thần, Tô Thần chạy tới trước mặt người đó, nhưng mà lúc anh ta mở miệng, không phải gọi Thần Thoại, mà là: “Lý Tình Thâm.”

Lý Tình Thâm?

Thần Thoại?

Hai cái tên này, đều như sấm bên tai!

Một là truyền kỳ giới âm nhạc, một là công tử xuất thân nhà quyền thế!

Mỗi thân phận đều không tầm thường!

Bọn họ lại là cùng một người.

Cái xuất thân kia hào quang vô cùng sáng lạn, 26 tuổi lấy bằng MIT, có hai học vị tiến sĩ, Lý Tình Thâm thành viên ORSTOM, đã hoàn mỹ khiến người người ngưỡng mộ, nhưng mà hiện tại, rõ ràng là người mà tất cả mọi người chỉ có thể ngược nhìn, có lẽ cả đời đều không đạt nổi độ cao như anh, lại tăng lên một số sắc thái mạnh mẽ——— đồng thời cũng là Thần Thoại truyền kỳ bất diệt của giới âm nhạc?Truyện được edit duy nhất tại diendan .com

Bầu không khí trong hiện trường lập tức đóng băng.

Tất cả mọi người trong hiện trường nín thở.

Bọn họ thoáng nghĩ đến một phần sơ lược lí lịch của Lý Tình Thâm.

Tài mạo song toàn.

Bốn chữ này là để hình dung anh.

Thế nhưng, trong nháy mắt, mọi người lại cảm thấy, “tài mạo song toàn”, từ ngữ hoàn mỹ như vậy cũng không diễn tả nổi một phần mười sự hoàn mỹ của Lý Tình Thâm!

Giản Thần Hi đứng trên sân khấu, chứng kiến một màn như vậy, nhanh chóng hoàn hồn đầu tiên.

Cô bước nhanh xuống bục, xuyên qua đám người cứng ngắc, đi đến trước mặt Lý Tình Thâm.

Nhìn từ xa, cô đã cảm thấy người đàn ông này rất tuấn tú, rất kinh diễm rồi, nhưng khi đến gần, cô mới phát hiện, kinh diễm, anh tuấn, những từ ngữ đơn giản không có sức sống này, nào có thể hình dung được anh?DDLQĐ-Mèo Hoang

Giản Thần Hi dùng sức rất lớn, mới kiềm chế bản thân không kích động, tự ra vẻ bình tĩnh, chậm rãi tươi cười với Lý Tình Thâm, đang định mở miệng nói chuyện.

Trong lúc đó, cửa đại sảnh Hoàng cung lại bị đẩy ra một lần nữa.

Lúc này một cô gái đi vào, cầm một chùm chìa khóa xe trong tay, mặc váy dài màu trắng.

Tóc dài đen nhánh khéo léo buộc thành bím tóc đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lại không dùng son phấn, khiến người ta nhìn cảm giác tinh khiết như ngọc.

Là Lăng Mạt Mạt.

Cô lại có thể đến.

Giản Thần Hi nhìn Lăng Mạt Mạt, đôi môi dịu dàng hiện lên nụ cười xinh đẹp yếu ớt, thật là không ngờ, cô lại có thể đến.

Chẳng qua là, bây giờ Thần Thoại danh tiếng lẫy lừng đã tới tham gia bữa tiệc của cô, để cho Lăng Mạt Mạt nhìn xem, cô ta suốt đời đều phải làm nền cho Giản Thần Hi!

Giản Thần Hi nhanh chóng chuyển ánh mắt từ Lăng Mạt Mạt đến trước mặt Lý Tình Thâm, trên môi lộ ra một nụ cười trang nhã tự nhiên, bỏ qua Lăng Mạt Mạt, chân thành đứng trước mặt Lý Tình Thâm, đang muốn mở miệng lên tiếng chào hỏi.

Vốn là Lăng Mạt Mạt vào cửa chiếm ưu thế hơn, chạy tới bên người Lý Tình Thâm, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì chạy mà ửng đỏ, chu môi, đùa bỡn đáng yêu, ảo não biểu tình bực tức giận: “Thầy, bên ngoài đậu đầy xe, em phải tìm cả buổi, mới tìm được chỗ đậu xe.”

41. Chương 41: Cô Không Có Tư Cách Để Cho Ta Để Ý Đến Cô (1)

Giản Thần Hi nhanh chóng chuyển ánh mắt từ chỗ Lăng Mạt Mạt đến trước mặt Lý Tình Thâm, trên môi nở nụ cười trang nhã tự nhiên, bỏ qua Lăng Mạt Mạt, chân thành đứng trước mặt của Lý Tình Thâm, vừa muốn lên tiếng chào hỏi.

Vốn là Lăng Mạt Mạt vào cửa chiếm ưu thế hơn, chạy đến bên người của Lý Tình Thâm, bởi vì chạy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, chu môi, đùa bỡn đáng yêu, ảo não biểu tình bực tức: “Thầy, bên ngoài đỗ đầy xe, em phải tìm nửa ngày, mới tìm được chỗ đậu xe.”

Thầy?

Giọng nói của cô gái, trong nháy mắt làm thức tỉnh mọi người.

Các ký giả mới phản ứng được.

Đứng trước mặt mình chính là tin tức bùng nổ cỡ nào, nhanh chóng cầm máy chụp hình hướng về phía Lý Tình Thâm không ngừng chụp.

Hình như Lý Tình Thâm rất ghét trường hợp như vậy, nhíu nhíu mày, có chút không vui nhận lấy chìa khóa xe từ tay Lý Mạt Mạt.

Giản Thần Hi đứng ở một bên, kinh ngạc nhìn Lăng Mạt Mạt một chút, lại nhìn Lý Tình Thâm một chút.

Bởi vì Tô Thần thấy Lý Tình Thâm bước vào “Hoàng cung” thật vất vả lắng tâm xuống, một lần nữa lại bị đả kích rồi.

Cô gái này tiến vào, cô ấy gọi Lý Tình Thâm là thầy giáo?

Cô đưa cho anh chìa khóa xe?

Cô ngồi xe của anh tới?

Phải biết rằng, từ trước đến giờ Lý Tình Thâm không thích xã giao, khinh thường giao tiếp, nếu không phải xuất thân anh gia cảnh hùng hậu, sau lưng có tập đoàn Bạc Đế làm chỗ dựa, sợ là không biết đã đắc tội bao nhiêu người!

Vì vậy, Lý Tình Thâm cũng là một trong ba người ở tập đoàn Bạc Đế, duy nhất không soi ra

Cho tới bây giờ, mọi người ở tập chí, thời điểm tìm kiếm hình của Lý Tình Thâm trong máy vi tính, cũng chỉ có thể tìm ra le que máy tờ, cũng là của rất nhiều năm trước.

Nếu như không phải mới vừa rồi anh nói lên tên của mình, sợ là rất nhiều người cũng không nhận ra đây là thiếu gia Lý gia của tập đoàn Bạc Đế!

Nếu nói là hiểu rõ, Tô Thần hiểu rõ tính tình của Lý Tình Thâm nhất, nhìn như kiêu ngạo thanh cao, sắp đến trình độ không ai bì nổi, trên thực tế chỉ có Tô Mạc biết, Lý Tình Thâm là khinh thường và chán ghét, giống như toàn bộ người trong thiên hạ, ở trong mắt của anh đều giống như đồ bỏ đi!

Chính vì vậy, bây giờ anh đã hai mươi sáu tuổi rồi, còn là một người độc thân, trừ mấy thiếu gia công chúa của tập đoàn Bạc Đế, thậm chí một người bạn anh cũng không có.

Nhưng bây giờ, thế nhưng anh lại có một học sinh?

Hơn nữa, người học sinh này, còn là một cô gái trẻ tuổi có dung mạo xinh đẹp!

Thậm chí, anh còn dẫn học sinh này ra ngoài, còn không tiếc mà thẳng thắn bày ra thân phận “Thần Thoại” mà anh luôn che giấu.

Tô Thần dò xét tinh tế Lăng Mạt Mạt, phát hiện cô gái này dáng dấp cực kỳ xinh đẹp, mắt tròn trịa, màu sắc đen nhánh, trong sáng hồn nhiên, cánh môi trắng trẻo mướt mướt, nước da trắng, làm cho người ta không nhận được liên tưởng đến một từ: đáng yêu.

Tô Thần rất là ngoài ý muốn mà nhú mày, hít mũi một cái, hình như ngửi thấy tư vị gian tình vô tận, cô chỉ chỉ Lăng Mạt Mạt, nhìn Lý Tình Thâm: “Học sinh của anh?”

Lý Tình Thâm bình thản gật đầu một cái, không nói gì.

Lý Tình Thâm chính là thần thoại.

Đây là một tin tức tuyệt đối nổ tung.

Đủ để truyền thông ở thành phố X oanh tạc hồi lâu.

Nhưng sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới, âm nhạc giới thần thoại, từ trước đến nay không tranh sự đời, không gặp truyền thông, thậm chí ngay cả thân phận tôn quý của mình cũng che dấu cực kì tốt, nhưng bây giờ lại có một học sinh?

Nhất thời, những ánh đèn Flash kia đều bắn về phía Lăng Mạt Mạt, cô lại là học sinh của Lý Tình Thâm nha, không có ai biết, cái thân phận này, trong giới âm nhạc có biết bao nhiêu người mơ ước nha!

Trong nháy mắt, tất cả tiêu điểm, toàn bộ đều dừng lại ở trên người của Lý Tình Thâm và Lăng Mạt Mạt.

42. Chương 42: Cô Không Có Tư Cách Để Cho Ta Để Ý Đến Cô (2)

Trong nháy mắt, tất cả tiêu điểm, toàn bộ đều dừng lại ở trên người của Lý Tình Thâm và Lăng Mạt Mạt. Nhân vật chính tối nay, Giản Thần Hi trong nháy mắt ảm đạm không có ánh sáng.

Cô, Lăng Mạt Mạt thật sự rất có bản lĩnh, lại có thể nhận thần thoại tiếng tăm lừng lẫy làm thầy giáo!

Khó trách tối nay, cô sẽ đến, thì ra là dẫn theo núi dựa.

Vẫn đứng trong đám người, lúc này đạo diễn Vương Nhất bất chợt hoàn hồn, liền nhiệt tình khác thường kích động vọt tới trước mặt của Lý Tình Thâm: “Thần thoại, thật là không ngờ lại có một ngày, ta có thể nhìn thấy hình dáng của thần thoại!”

“Thật rất cảm ơn thần thoại đã đồng ý cho phim của ta lấy ca khúc thần thoại này, vẫn luôn rất muốn gặp mặt ngày cảm tạ, nhưng mỗi một lần thần thoại đều trốn tránh không gặp, thật không có nghĩ tới, thì ra thần thoại chính là Lý công tử!”

Đạo diễn Vương Nhất hiển nhiên rất là hưng phấn, lời nói ra, cũng có chút lộn xộn.

Hiển nhiên Lý Tình Thâm không thích cùng người khác thân thiết, không nhận được khế cau mày lại.

Đạo diễn Vương Nhất chỉ là cổ sùng bá nhân vật trong Truyền Kỳ này, cũng không có phát hiện Lý Tình Thâm không được kiên nhẫn, vẫn như cũ rất quen thuộc nhìn về phía Lăng Mạt Mạt, tiếp tục bắt chuyện: “Lý công tử lại còn thu học sinh!”

Vừa nói, vừa quan sát hai mắt Lăng Mạt Mạt.

Lăng Mạt Mạt cùng Lý Tình Thâm ở chung một chỗ thời gian không dài, nhưng cũng không ngắn, biết Lý Tình Thâm tính tình quái dị, một giây trước bình tĩnh, một giây kế tiếp giận dữ, một chút dấu hiệu cũng không có.

Lúc này, cô đứng ở bên người Lý Tình Thâm, nhìn ra Lý Tình Thâm không vui, chỉ sợ một giây kế tiếp, anh sẽ trở mặt.

Dù sao đứng trước mặt mọi người, đứng là đạo diễn Vương Nhất, quyền biểu diễn tất cả ca khúc thần thoại mới thuộc về người nào, vì vậy nên ông ta vẫn còn chiếm phân lượng rất lớn!

Nhất thời, Lăng Mạt Mạt chiếm ưu thế hơn hướng về phía đạo diễn Vương Nhất tỏa ra một nụ cười lớn, âm thanh khéo léo ngọt ngào: “Đạo diễn Vương Nhất, ngài khỏe chứ, tôi tên là Lăng Mạt Mạt, là học sinh của Lý Tình Thâm.”

“Lăng Mạt Mạt?” Vương Nhất đạo diễn nhớ cái tên này: “Cuộc thi ca khúc thần thoại mới, Lăng Mạt Mạt bỏ cuộc so tài?”

Lăng Mạt Mạt nhất thời lúng túng, không biết trả lời như thế nào.

“Ừ, ngày đó cô ấy có chuyện, làm trễ nãi.” Một bên, vốn đang không kiên nhẫn Lý Tình Thâm đột nhiên lên tiếng, chậm rãi thay mặt đáp.

Âm điệu không cao, giọng nói bình thản.

Nhưng là, giữa những hàng chữ lại có một loại phân lượng vô hình đang lan tràn.

“Khó trách lúc ấy bài hát Lăng tiểu thư hát ta vừa nghe liền cực kỳ hài lòng, thì ra là học sinh thần thoại.” Đạo diễn Vương Nhất trà trộn lâu trong Làng Giải Trí như vậy, có thể bò đến đường đạo diễn như bây giờ, loại chuyện khiến người hoan tâm (vui sướng) như vậy, dĩ nhiên là dễ như trở bàn tay, bây giờ nghe Lý Tình Thâm nói Lăng Mạt Mạt ngày đó có chuyện làm trễ nãi, tự nhiên lập tức chộp được cơ hội, lập tức đối với Lăng Mạt Mạt phát ra lời mời: “Không biết, Lăng tiểu thư đối với khúc chủ đề phim mới của ta có còn hứng thú hay không, nếu như có, ta có thể an bài thời gian, để Lăng tiểu thư hát thử lần nữa.”

Đáy mắt Lăng Mạt Mạt thoáng hiện một tầng kích động sáng rõ, thần thoại chính là thần thoại, một lời nói hời hợt, là có thể đổi lấy cho cô một cơ hội.

” Đạo diễn Vương Nhất, thật ra thì ta rất hi vọng có thể biểu diễn bài hát kia, chỉ là vào hôm đó, xảy ra chút ngoài ý muốn.”

Lời nói Lãng Mạt Mạt cực kỳ thành khẩn.

Đạo diễn Vương Nhất bản ý chính là muốn lấy lòng Lý Tình Thâm, mà Lãng Mạt Mạt lại là học sinh của anh, bây giờ ông ta nghe Lãng Mạt Mạt đối với khúc chủ đề phim mới của mình rất có hứng thú, lập tức thành khẩn mở miệng: “Vậy Lãng tiểu thư ngày nào thì có thời gian?”

Lãng Mạt Mạt nghĩ, đối xử với thần thoại chính là không giống nhau, như loại ca sĩ nhỏ như mình, làm gì có nơi nào lại nhân nhượng thời gian?

43. Chương 43: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Tới (3)

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Beta: Mèo Hoang

Lãng Mạt Mạt nghĩ, đãi ngộ của thần thoại không giống nhau, một ca sĩ nhỏ như cô, làm gì có người để ý chiều theo thời gian?

Cho dù là Giản Thần Hi, cũng không thể đùa bỡn thay đổi thời gian so tài!

Nhất thời, Lãng Mạt Mạt nhìn thoáng qua Giản Thần Hi ở bên, sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi. Trong lòng Lãng Mạt Mạt mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn mang bộ dạng hiểu chuyện nghe theo: “Đạo diễn Vương Nhất, ông thật là khách sáo, lúc nào tôi cũng có thời gian, lúc nào đạo diễn Vương Nhất rảnh rỗi, lúc đấy tôi sẽ có thời gian.”

Lý Tình Thâm đứng ở một bên, nhìn cô gái nở nụ cười dịu dàng khôn khéo với đạo diễn Vương Nhất, ánh mắt dần trở nên rét lạnh.

Người đứng bên cạnh cứ thế nghiêng đầu, nhìn lên vách tường “Hoàng cung” treo đủ loạt đèn lưu ly lung linh màu sắc, cảm thấy có chút khó chịu.

Thì ra, cô ấy cũng có thể tươi cười dịu dàng khéo léo với người khác.

Lãng Mạt Mạt đối diện với đạo diễn Vương Nhất, đột nhiên Lý Tình Thâm lại khẽ ngắt lời: “Lát nữa lại quyết định.”

Đôi mắt Lãng Mạt Mạt, rõ ràng sáng lên, còn chưa hết vui mừng, bỗng nhiên nghe thấy giọng Lý Tình Thâm, mới quay đầu nhìn phía Lý Tình Thâm. Phát hiện khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông, đã kết thành một tầng băng giá, toàn thân phát ra dày đặc khí lạnh.

Anh đang tức giận.

Lãng Mạt Mạt không biết vì sao anh lại không vui, sợ anh quay người rời đi. Vì vậy liền mỉm cười đầy nịnh nọt với Lý Tình Thâm. Giọng nói càng mềm mại, bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời như con mèo nhỏ: “Thầy nói lát nữa thì lát nữa.”

Đạo diễn Vương Nhất quay đầu, cũng nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Lý Tình Thâm. Không hiểu ra sao, nhưng nghe Lãng Mạt Mạt nói vậy, chỉ có thể cười hùa theo.

Sau khi nói xong, nhất thời nghẹn lời, lại không thể cứ giằng co chỗ này. Đúng lúc thấy Giản Thần Hi đứng ở bên cạnh, lập tức mở miệng, tìm kiếm chủ đề: “Lý thiếu gia, hôm nay cậu cũng tới đây tham gia bữa tiệc của Giản Thần Hi sao?”

Giản Thần Hi đợi cả buổi, không đợi được thời cơ tốt để tiến lên chào hỏi Lý Tình Thâm, bây giờ đạo diễn Vương Nhất nhắc đến mình, lập tức bắt lấy cơ hội, vẻ mặt tươi cười, vươn tay chào hỏi Lý Tình Thâm: “Thần thoại, tôi tên Giản Thần Hi, là bạn học của Lãng Mạt Mạt, tôi cho Lãng Mạt Mạt vé mời, không ngờ

ngài sẽ đi cùng cô ấy. Thật vui khi gặp được ngài, không biết ngài có thể lên sân khấu chào hỏi mọi người hay không?”

Lăng Mạt Mạt nghe Giản Thần Hi nói..., trong lòng không thể nhin được mĩ mai: thật đúng là nắm bắt thời cơ, có thể bắt quàng quan hệ. Một vé mời, hai người các cô ai chẳng biết là khoe khoang, lại còn lấy giả bộ hào phóng?

Đêm hôm đó, Lý Tình Thâm gọi điện thoại tới, mở miệng nói gọn gàng dứt khoát, sẽ cho cô một cơ hội, anh đi cùng cô tham gia bữa tiệc của Giản Thần Hi.

Lăng Mạt Mạt biết rõ, Lý Tình Thâm tham gia bữa tiệc của Giản Thần Hi, không đơn giản cho cô cơ hội, đồng thời cũng tăng rất nhiều vinh dự cho Giản Thần Hi.

Tuy cô cũng không muốn cho Giản Thần Hi tiện nghi dễ vậy, nhưng cô cũng không có lựa chọn khác.

Lăng Mạt Mạt hơi nghiêng đầu, yên tĩnh chờ lời tiếp theo của Lý Tình Thâm.

Nhưng mà, thần thoại cao ngạo lại lạnh tanh với Giản Thần Hi đang lấy lòng, ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn Giản Thần Hi. Không coi ai ra gì, mặt lạnh liếc qua Lăng Mạt Mạt, thần nhiên nói: “Đi thôi, Dịch Thiển còn chờ ở trên lầu.”

44. Chương 44: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Tới (4)

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Beta: Mèo Hoang

Nhưng mà, thần thoại cao ngạo lại lạnh tanh với Giản Thần Hi đang lấy lòng, ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí nhìn cũng không liếc mắt nhìn Giản Thần Hi. Không coi ai ra gì, mặt lạnh liếc qua Lăng Mạt Mạt, thần nhiên nói: “Đi thôi, Dịch Thiển còn chờ ở trên lầu.”

Ngụ ý, anh vốn không phải là tới tham gia bữa tiệc của Giản Thần Hi!

Mà mang theo học sinh của mình đến gặp Dịch Thiển, người kế thừa tập đoàn Bạc Đế!

Lý Tình Thâm nói xong, đi thẳng về phía thang máy, để Giản Thần Hi cứng ngắc đưa tay ra, tiến cũng không được, lùi cũng chẳng xong, không khỏi xấu hổ.

Mà Lăng Mạt Mạt vẫn ngây ngốc đứng đó.

Cô mở to hai mắt, có chút khó tin khi Lý Tình Thâm vừa nói như vậy.

Trong lòng cảm thấy khác thường, quay cuồng.

Bình thường cô rất chán ghét bộ dáng Lý Tình Thâm khắc nghiệt ngạo mạn không coi ai ra gì. Nhưng bây giờ, cô nhìn bóng Lý Tình Thâm cứ đi không có coi ai ra gì như vậy, lại nhìn sắc mặt của Giản Thần Hi vô cùng khó coi, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui sướng!

Cô thật sự không nghĩ đến, Giản Thần Hi cũng có một ngày như vậy, bị người khác quăng hết tất cả mặt mũi!

Hơn nữa một màn như vậy, diễn ra tại nơi có mặt tất cả truyền thông, tại buổi tiệc tuyên bố phát hành album mới của bản thân mà lại bị thần thoại của giới âm nhạc coi thường!

Truyền thông là một thứ rất tốt.

Có thể làm vẻ vang một người, cũng có thể hủy diệt một người.

Rất nhiều thứ, là thật hay giả, vốn không quan trọng. Chỉ cần dám dùng giọng điệu khẳng định để kể..., sẽ làm tất cả mọi người cho rằng việc đó là thật.

Dư luận đáng sợ.

Cái này, Lăng Mạt Mạt đã từng chịu đựng qua.

Năm đó, cô từ Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục, cũng chính vì bốn chữ “Dư luận đáng sợ”, đau khổ tột cùng, không thể giải bày nỗi oan.

Lăng Mạt Mạt muốn, cũng thiên (câu này không có đủ chữ nên ta không dịch), tất cả truyền thông có mặt đều viết tin tức, ngoại trừ tin Lý Tình Thâm là Thần Thoại nổ mạnh bên ngoài, e rằng còn có tin Giản Thần Hi bị Lý Tình Thâm coi thường!

Nhưng, đây mới chỉ là mới bắt đầu.

So với Giản Thần Hi tàn nhẫn tổn thương Lăng Mạt Mạt, cái này chưa tính là gì.

Lăng Mạt Mạt nhìn gương mặt đẹp dễ mê hoặc lòng người của Giản Thần Hi, đáy lòng dần rét lạnh thêm.

Lý Tình Thâm đi vài bước, thấy Lăng Mạt Mạt chưa tới, ngừng chân, nhú mày: “Đến đây!”

Lăng Mạt Mạt hoàn hồn, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy nét tươi cười khéo léo, ấm áp, nghe lời chạy bước theo sau, vểnh môi, liên tiếp oán trách nói: “Thầy, sao anh có thể không lịch sự như vậy? Thần Hi là bạn học của em, từ nhỏ đã ở chung một chỗ với em rồi. Hiện tại Thần Hi là tiểu thiên hậu tại SE, đã chào hỏi anh, sao anh lại không để ý tới?”

Bước chân Lý Tình Thâm ổn định, không nói gì.

Giọng nói Lăng Mạt Mạt rất mềm mại nhỏ nhẹ, thế nhưng đi ngang qua nhiều người, nhiều truyền thông như vậy, vẫn rơi vào trong tai người khác.

Sắc mặt Giản Thần Hi càng trở nên khó coi.

Lăng Mạt Mạt nghĩ, chẳng qua là tôi học cô mà thôi, chẳng phải lúc trước cô giả bộ không biết gì đẩy tôi xuống địa ngục đó sao?

Lăng Mạt Mạt lập tức nhú mày, giống như cực kỳ không vui, bĩu môi, “Thầy, anh như vậy là không tôn trọng người ta rồi!”

Lý Tình Thâm nghiêng đầu, nhìn Lăng Mạt Mạt một lúc, phát hiện trong mắt cô lóe ra vòng hào quang, như có gì đó lén lút nhỏ mọn.

Trong lòng cô hiện lên ý nghĩ nhỏ mọn, không phải là anh không hiểu. Thật ra anh vẫn đang tức giận, thế nhưng nhìn vào đôi mắt đen nhánh của cô, bởi vì tính toán tâm tư, đặc biệt xinh đẹp, không nhịn được có chút say mê.

45. Chương 45: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Cho Anh Quan Tâm Đến Cô Ta (5)

Đáy lòng cô, có tâm tư nhỏ gì, anh không phải không hiểu, thật ra còn có chút tức giận, nhưng, nhìn con người đen tuyền của cô, bởi vì tâm tư nhỏ kia, đặc biệt xinh đẹp, không nhịn được, anh hơi say mê.

Trong nháy mắt Lăng Mạt Mạt như vậy, cho rằng Lý Tình Thâm tức giận.

Dù sao cô cố ý mượn lời nói của Lý Tình Thâm để nhân cơ hội đả kích Giản Thần Hi, mà chưa được sự đồng ý của Lý Tình Thâm.

Không có ai nguyện ý bị lợi dụng.

Lăng Mạt Mạt nghĩ, mình thật sự là quá đắc ý, mới có thể không biết một vừa hai phải.

Nếu trước mặt nhiều người như vậy, mà Lý Tình Thâm nổi giận lên, chỉ sợ, mình biến khéo thành vụng.

Ánh mắt Lăng Mạt Mạt bất an xoay chuyển, như một nai con hoảng sợ, đáy mắt sáng ngời dần dần vỡ vụn. Lý Tình Thâm nhin không được giơ tay lên, đuổi về phía ánh mắt của Lăng Mạt Mạt.

Thật sự là một đôi con người xinh đẹp.

Câu đi tới hồn phách của anh.

Lăng Mạt Mạt ngu ngơ.

Thầy giáo, đến cùng làm sao vậy?

Làm sao đột nhiên vươn tay ra về phía cô?

Lăng Mạt Mạt ngừng lại hô hấp, đôi mắt nhìn chằm chằm Lý Tình Thâm.

Nhưng mà, Lý Tình Thâm chỉ đưa tay nhẹ nhàng đặt ở trên đầu cô, hơi xoa nhẹ.

Làm như sủng nịch.

Động tác có chút cứng ngắc.

Rồi sau đó, thu tay về, Lý Tình Thâm cố gắng không nhìn vào ánh mắt của Lăng Mạt Mạt, vẻ mặt khinh thường: “Cô ta còn không có tư cách để cho anh quan tâm đến cô ta!”

Thật sự là hiếm lạ!

Thầy giáo cư nhiên không có tức giận!

Nhưng lại giúp cô!

Đây là đêm nay lần thứ hai cô cho rằng anh sẽ tức giận, nhưng kết quả đều không có!

Lần đầu tiên là cô với đạo diễn Vương hẹn thời gian thử hát một lần nữa, lần thứ hai là cô nhỏ mọn lợi dụng anh châm chọc khiêu khích Giản Tình Hân.

Thần thoại đêm nay, nhưng đặc biệt không tức giận, phải biết rằng thần thoại trước kia, bởi vì cô vô tâm đụng vào, có thể bày ra vẻ mặt ăn thịt người!

Lăng Mạt Mạt mơ hồ cảm giác được có gì không bình thường, nhưng, lại nhìn không ra chỗ nào khác nhau, cuối cùng ánh mắt run rẩy, khẩn trương bất kịp cước bộ của Lý Tình Thâm.

Cô dường như biết được đêm nay bất luận mình như thế nào, Lý Tình Thâm đều dung túng, vì thế chu môi, nhìn một bên yến hội, hướng về phía trước nhìn thẳng, Lý Tình Thâm lặng im không tiếng động, lải nhải: “Thầy giáo, chị Tình Hi đưa cho em thiệp mời yến hội, anh nhìn xem trong yến hội có rất nhiều ngôi sao ca nhạc đáng vẻ thật xinh đẹp đến đây”

Lúc Lăng Mạt Mạt nói “Đáng vẻ thật xinh đẹp”, còn cố ý mở to hai mắt.

Lý Tình Thâm mở miệng, khinh thường Lăng Mạt Mạt: “Chưa từng trải việc đời!”

Lăng Mạt Mạt lần đầu tiên cảm thấy Lý Tình Thâm khinh thường đặc biệt hưởng thụ, mím môi, tiếp tục giả bộ vô tội: “Thầy giáo, cái gọi là chưa từng trải việc đời, anh không thể lấy người khác ra so với em, yến hội này rõ ràng đã rất tốt, có được hay không!”

“Em xem, người đến bữa yến hội này có rất nhiều tiếng tăm, còn có rất nhiều đạo diễn và nhà sản xuất, bọn họ đều đến để tặng bốc chị Tình Hi, ngày đó chị Tình Hi còn nói, muốn giới thiệu cho em biết một số người có quyền thế, còn nói tương lai sẽ trợ giúp em, hơn nữa, chị Tình Hi vẫn còn đề bạt em vào giới ca sĩ.”

“Thấp hèn!” Lý Tình Thâm cau mày, quay đầu hung hăng trừng mắt Lăng Mạt Mạt một cái: “Người của Lý Tình Thâm anh, không cần đi quen biết những người đó!”

Lăng Mạt Mạt nhất thời ngoan ngoãn ngậm miệng, đáy lòng nhin không được nói thắm, thầy giao, nói chuyện với anh, cũng không thể không cần đặc tội với người ta như vậy?

Nhưng nghĩ lại, truyền thuyết thần thoại Lý Tình Thâm cao cao tại thượng như vậy, lại làm sao có thể để ý tới nhận xét vụn vặt của những người đó?

46. Chương 46: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Cho Anh Quan Tâm Đến Cô Ta (6)

Nhưng nghĩ lại, truyền thuyết thần thoại Lý Tình Thâm cao cao tại thượng như vậy, lại làm sao có thể để ý tới nhận xét vụn vặt của những người đó?

Đối thoại giữa Lý Tình Thâm và Lăng Mạt Mạt, không nặng không nhẹ, nhưng ở trong phòng lớn lại rất yên tĩnh, rất nhiều người tự nhiên đều nghe thấy được.

Trong lời nói của Lý Tình Thâm khinh thường với Giản Tình Hi, cũng vô cùng rõ ràng.

Giản Tình Hi đứng ở đó, tay hung hăng nắm chặt thành quả đấm, móng tay thật dài đâm vào trong máu thịt, nhưng cô ta một chút cũng không cảm giác được đau đớn.

Lăng Mạt Mạt, thật là có bản lĩnh!

Lại có thể ra đòn sát thủ đơn giản như vậy!

Được lắm, được lắm, hôm nay làm cho cô ta hoàn toàn mất hết mặt mũi!

Được lắm, được lắm, đoạt đi tất cả hào quang thuộc về cô!

Khi Lăng Mạt Mạt tiến vào thang máy, quay đầu, nhìn thoáng qua Giản Tình Hi, cô gái giống như khổng tước đẹp đẽ kia đã từng cao ngạo giẫm cô ở dưới chân, lúc này cảm xúc trên mặt thay đổi liên tục, tức giận, hoảng hốt, kinh ngạc.

Lăng Mạt Mạt nghĩ, lúc này, cô cái gì cũng không cần làm, cô chỉ cần, tiếp tục nhu thuận cười.

Bất luận như thế nào, ít nhất, hôm nay cô thấy được vẻ mặt xám như tro tàn của Giản Tình Hi!

Bất luận như thế nào, ít nhất, cô lại có hi vọng.

Cửa thang máy, chậm rãi đóng lại, ngăn cách yến hội đã bị làm xáo trộn kia một chút một chút ở bên ngoài tầm mắt.

Lý Tình Thâm vươn tay, ấn tầng cao nhất của “Hoàng cung”.

Lăng Mạt Mạt nhìn con số màu đỏ chuyển động, có chút thoáng như cảnh trong mơ, cho đến bây giờ, cô khó tin tất cả điều này là thật!

Cô không hiểu vì sao đêm ngày hôm trước, Lý Tình Thâm, thầy giáo của cô đột nhiên gọi điện thoại cho cô, nói cho cô một cơ hội.

Cơ hội lần này, lộ ra thân phận của anh.

Cho cô khoác lên ánh hòa quang làm người ta hâm mộ.

Học trò của thần thoại giới âm nhạc.

Cô vẫn cảm thấy Lý Tình Thâm là người rất ích kỷ, quái gở cao ngạo, không chịu cúi người vì người khác làm chút gì.

Hơn nữa, bên ngoài đều đã cho rằng thần thoại rất thần bí, chỉ có cô biết, thật ra, Lý Tình Thâm cũng không phải sợ người khác biết mình là thần thoại, mà là vì tránh đi những người đố kỵ anh được gọi là “Thấp hèn”.

Anh không thích người khác nịnh hót và lấy lòng, chỉ cảm thấy giả dối.

Nhưng mà, bây giờ, anh lại lộ mặt ra như vậy, chỉ sợ ngày sau khó mà khiêm tốn.

Mặc dù Lăng Mạt Mạt và Lý Tình Thâm là thân thích, nhưng quan hệ không gần gũi, ở trong đầu Lăng Mạt Mạt, Lý Tình Thâm là chủ nhỏ cháu của bà cố, mặc dù gặp mặt rất nhiều lần, thật ra cô cũng không có quá nhiều ấn tượng với Lý Tình Thâm.

Chỉ biết người đàn ông diện mạo xuất chúng kia, chỉ nhớ rõ người đàn ông kia luôn khinh thường người khác.

Lăng Mạt Mạt chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhắc lên nửa điểm quan hệ với Lý Tình Thâm, hoặc là nói, cô chưa bao giờ dám nghĩ mình sẽ nhắc lên nửa điểm quan hệ với Lý Tình Thâm.

Con trai duy nhất của tập đoàn Bạch Đế, bác sĩ trường đại học MIT và thần thoại truyền kỳ giới âm nhạc.

Bất luận một trong những thân phận này, đều ở độ cao một đời một kiếp của cô không có cách nào chạm đến!

Bởi vì người không cùng một thế giới, cho nên, tầm mắt cô chưa từng dừng lại ở trên người anh dừng lại dù chỉ trong chốc lát.

Cho nên, Lý Tình Thâm ở trong đầu cô, cho đến nay, giống như là một người khách qua đường.

47. Chương 47: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Cho Anh Quan Tâm Đến Cô Ta (7)

Cho nên, Lý Tình Thâm ở trong đầu cô, cho đến nay, giống như là một khách qua đường.

Như nếu không phải mình bị quỷ thần sai khiến leo lên giường của Enson hiến thân, cô cũng sẽ không trở thành học trò của anh.

Sau đó cô cũng sẽ không phản ứng kịp, ban đầu mình còn có một người chú nhỏ lợi hại như vậy!

Lăng Mạt Mạt không nhịn được hơi ngẩng đầu, nhìn một bên gò má góc cạnh mà lại xinh đẹp, mặc dù vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng lại vẫn tuấn mỹ như cũ làm cho người ta nín thở.

Anh lúc này, vẻ mặt xa cách làm cho người ta cảm thấy không chân thực.

Bất luận kẻ nào nhìn đều phải nhượng bộ lui bước.

Nhưng người này, tối nay chân thành mang đến cho cô, toàn bộ kiêu ngạo, nâng cô lên trời, làm cho cô lần đầu tiên có cơ hội, có thể hung hăng đánh trả cho cô gái đã từng vô tình chà đạp cô kia!

Chỉ là, cô làm thế nào cũng nghĩ không ra, tại sao anh cho cô một cơ hội?

Tại sao phải giúp cô?

Lăng Mạt Mạt theo bản năng buột miệng: “Thầy giáo”

Lý Tình Thâm nghiêng đầu, động tác tao nhã, sắc mặt bình tĩnh, con ngươi như thủy tinh chống lại con ngươi của cô.

Mắt của anh, thâm thúy như là trời sao vô tận.

Làm cho người ta trầm mê.

Lăng Mạt Mạt hoảng hốt, quên nói chuyện.

Lý Tình Thâm nhíu mày với cô gái ngẩn người, ngay cả chính anh cũng không phát hiện trong nháy mắt đó, đáy mắt anh chợt hiện lên một tầng ánh sáng, “Làm sao vậy?”

Lăng Mạt Mạt ý thức được mình thất thần, sắc mặt ửng đỏ, theo bản năng dời tầm mắt đi, lông mi dài không ngừng lóe sáng, cánh môi đỏ mọng khi đóng khi mở, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Thật ra, cô muốn hỏi, tại sao anh phải giúp cô, nhưng không có hỏi ra miệng.

Tầm mắt Lý Tình Thâm vẫn luôn nhìn Lăng Mạt Mạt, chỉ là cảm thấy vẻ mặt của cô đáng yêu, nhìn không được có chút say mê.

Lăng Mạt Mạt cũng không có hé răng, đứng ở đó, cúi đầu, tay nhỏ bé vịn cùng một chỗ.

Không gian thang máy vốn nhỏ.

Hai người trầm mặc, không khí yên tĩnh.

Đều có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Lý Tình Thâm nhìn vẻ mặt Lăng Mạt Mạt, ánh mắt dần dần trở nên càng thêm thú vị, trong đầu nhớ đến, trong bóng tối, cô và anh cũng im lặng không tiếng động làm tình như vậy, hô hấp của cô cũng rõ ràng vang ở bên tai anh.

Lăng Mạt Mạt nghiêng đầu, thật cẩn thận nhìn thoáng qua Lý Tình Thâm, phát hiện anh một mực nhìn mình, giống như là đang chờ mình trả lời, thì đáp ứng mở miệng, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ: “Thầy giáo cảm ơn anh đã giúp em.”

Trong thang máy mờ nhạt dưới ánh đèn, da thịt cô gái mềm mại như có thể tích nước, âm điệu mềm mại như thì thầm trên giường.

Con người Lý Tình Thâm, dần dần co rút.

Chỉ lặng im nhìn cô.

Chỉ lặng im nhìn cô.

Đáy mắt anh, có tâm tình phức tạp quay cuồng.

Anh cảm thấy hô hấp của anh, dần dần trở nên không ổn định.

Có chút trầm, có chút nặng.

Lý Tình Thâm muốn ép mình dời mắt đi, nhưng cô gái lại như có ma lực, làm cho anh làm thế nào cũng không có cách nào dời đi.

Lăng Mạt Mạt nhìn ánh mắt Lý Tình Thâm, cảm thấy có chút quỷ dị, tiềm thức cho rằng Lý Tình Thâm bởi vì mình sau một lúc lâu mới trả lời câu hỏi của anh, có chút mất hứng, vì thế trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nở một nụ cười đơn thuần đáng yêu, chân chó lấy lòng: “Thầy giáo em thật sự rất cảm ơn anh, đại ân đại đức của anh em sẽ nhớ kỹ, nếu không phải anh, em thật sự sẽ bỏ lỡ cơ hội lần này, thầy giáo em nhất định sẽ không làm cho anh thất vọng!”

48. Chương 48: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Tới (8)

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Beta: Mèo Hoang

“Thầy, thật sự rất cảm ơn anh... Đại ân đại đức của anh, em sẽ nhớ kỹ. Nếu như không phải là anh, em thật sự sẽ làm sai sót cơ hội lần này. Thầy, em nhất định sẽ không để anh thất vọng!”

Đôi môi cô gái màu hồng nhạt tự nhiên.

Khẽ đóng khẽ mở.

Thỉnh thoảng mang theo động tác quen thuộc, hàm răng đều đặn, trắng nõn, nhẹ nhàng cắn môi.

Làm người nhìn vào có chút xúc động.

Đó là một loại hấp dẫn hồn nhiên.

Lý Tình Thâm cảm thấy không khí xung quanh ngày càng mỏng manh, trong lòng ngày càng bị kích động mãnh liệt.

Vậy mà, căn bản là Lăng Mạt Mạt không biết trong lòng Lý Tình Thâm nghĩ gì. Trái lại càng nháy mắt đùa nghịch đáng yêu với Lý Tình Thâm, “Thầy, em mời anh đi ăn được không? Thầy!”

Nói xong, còn bữu bữu môi.

Lý Tình Thâm cau mày, khẽ nhắm mắt, đột nhiên vươn tay, ấn nút thang máy.

Rồi sau đó, cửa thang máy mở ra.

Lúc Lăng Mạt Mạt còn chưa kịp phản ứng, một tay Lý Tình Thâm kéo Lăng Mạt Mạt đi vào thang máy.

Lăng Mạt Mạt im lặng, mở to hai mắt không hiểu gì, nhìn Lý Tình Thâm, đáy mắt nổi lên nghi vấn.

Về mặt Lý Tình Thâm lạnh lùng, thản nhiên nói: “Tự đi xe về nhà!”

Rồi sau đó, không đợi Lăng Mạt Mạt phản ứng, liền vươn tay, ấn nút trên thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Trong thang máy còn vương hơi thở của cô gái vừa rồi, bên tai còn phảng qua tiếng cô lẩm nhẩm làm nũng.

Lý Tình Thâm chậm rãi tựa vào tường thang máy, dáng vẻ tĩnh lặng, cả người đã sớm lọt vào trong vũng bùn vô tận, một đôi mắt kinh động, ẩn giấu buồn bã nhàn nhạt.

Cô không biết, cô là độc dược chết người đối với anh.

Không có thuốc nào chữa được.

Anh cho là có thể khống chế được tâm tình của mình, giấu kỹ tâm sự của mình. Nhưng khi ở trước mặt cô, anh lại chẳng thể làm gì, bó tay hết cách.

Rất nhiều chuyện, anh đều hiểu, nhưng lại không thể nào làm được.

Nếu như trở lại năm cô mười bốn tuổi, anh nói cho cô, anh thích cô. Thì lúc anh mười sáu tuổi trở lại đây, cô có thể sẽ không nói với anh cô thích chàng trai khác hay không?

Nếu như năm mười bốn tuổi, anh mở miệng, tất cả mọi chuyện có thể thay đổi hay không?

Đã nhiều năm như vậy, anh chưa từng mở miệng nói tiếng yêu, nhưng đáy lòng có một chấp niệm điên cuồng trước sau chưa từng dừng lại.

Bởi vì quá yêu, cho nên không có dũng khí thổ lộ.

Sợ một khi nói ra khỏi miệng, ngay cả cục diện bây giờ cũng không thể tiếp tục.

Cho nên, cẩn thận che giấu từng li từng tí.

Ra vẻ lạnh lùng cũng tốt, ra vẻ vô tâm cũng được, thật ra đều vì sợ hãi.

Bởi vì anh hiểu rõ, trên cái thế giới này, thứ bền vững nhất cũng sẽ mất đi.

Cho nên, không dám nếm thử.

Cô là người duy nhất anh không dám mạo hiểm trong cuộc đời này.

So với cô không thương anh, cô không thuộc về anh, còn không kinh khủng bằng anh không thể ở bên cô!

Nếu như lần này không phải thần xui quỷ khiến, có lẽ trong cuộc đời của Lăng Mạt Mạt Lý Tình Thâm chỉ là một “người chú nhỏ” xa lạ!

Người xa lạ.

Trên gương mặt tuyệt thế của Lý Tình Thâm xuất hiện nhợt nhạt vô vị, không thể làm gì ngoài cười khổ.

Đúng vậy, không thể làm gì.

thăm yêu một người dài đằng đẳng!

chính là phải có cô gái nhiệt tình mới mở rộng nội tâm. Làm cho người ta như được thấy Sát Sinh Hoàn và Linh ở trần gian, thanh khiết đẹp đẽ!

Khi Lãng Mạt Mạt buồn chán ở công ty ES cũng sẽ xem tin tức giải trí mấy ngày nay, thuận tiện xem mọi người bình luận trên web một chút. Khi cô nhìn thấy mọi người liên tục tưởng tượng khoa trương không thực tế về phía cô và Lý Tình Thâm, giống như mình thật sự yêu đương giấu diếm sau lưng. Lãng Mạt Mạt không thể nhịn được bĩu môi, tấm ảnh này dễ dàng làm cho người ta ảo tưởng, chỉ có cô biết, tất cả đều là ảo tưởng của mọi người.

Loại người kiêu ngạo như Lý Tình Thâm, làm sao có thể sẽ có một tình yêu đẹp đã như thế?

Mặc dù, Lý Tình Thâm thật sự có yêu cũng không thể là cô!

Phải biết, trong phòng ngủ của Lý Tình Thâm cất anh một khung hình, dáng vẻ như vậy mới là người hấn yêu!

Mặc dù trong lòng Lãng Mạt Mạt khinh bỉ những ảo tưởng kia, nhưng vẫn hào hứng bưng bưng đọc xong tất cả bình luận.

Đến lúc đọc xong, đã là ba giờ chiều.

Vừa vặn hôm nay là thứ tư, Lãng Mạt Mạt nên đến biệt thự của Lý Tình Thâm học tập.

Vì vậy, cô liền thu thập đồ đạc, chuẩn bị lên đường.

Đang thu thập đồ đạc một nửa, điện thoại liền vang lên.

Là Lý Tình Thâm gọi tới.

Lãng Mạt Mạt nghe máy.

“Cửa công ty ES, xuống đây!”

Cũng không đợi Lãng Mạt Mạt trả lời, điện thoại đã bị cúp.

Lãng Mạt Mạt ngẩn người một chút, trong lòng hoài nghi, hôm nay Lý Tình Thâm lại vào trong thành phố?

50. Chương 50: Cô Ta Không Có Tư Cách Để Tôi Để Ý Đến Cô Ta (10)

Lãng Mạt Mạt ngẩn người một chút, đáy lòng hồ nghi, sao hôm nay Lý Tình Thâm lại vào thành phố?

Cô nhanh chóng thu thập đồ xong, vội vội vàng vàng xuống lầu.

Quả thật thấy cửa ES, có rất nhiều người vây kín nước chảy không lọt, người đứng ở giữa, nổi bật, chỉ là biểu cảm không đẹp mắt, cau mày, bộ dạng không thể nhịn được, giống như tùy lúc có thể nổi giận.

Có lẽ là nét mặt Lý Tình Thâm không thân mật, nên rất nhiều người không dám tiến lên bắt chuyện.

Mà ngược lại chung quanh có rất nhiều người đang xì xào bàn tán nói những gì đó.

“Đó chính là thần thoại, lúc thấy hình cũng đã cảm thấy rất đẹp trai, không nghĩ tới bản thân còn đẹp trai hơn!”

“Đúng vậy, quả thực là đẹp trai!”

“Phải biết chúng ta ngây ngô ở ES, trai đẹp mỹ nữ thấy được không ít, đã sớm cho là thẩm mỹ xuống dốc, nhưng không nghĩ tới anh ta còn có thể làm cho người ta rung động như thế!”

“Mình thấy, soái ca đứng nhất công ty chúng ta Lục Niệm Ca cũng không thể so bằng Lý Tình Thâm!”

Lăng Mạt Mạt nghe thấy tên tuổi Lục Niệm Ca, cơ thể hơi run lên, vội vàng xuyên qua đám người, chạy đến trước mặt của Lý Tình Thâm, ngoan ngoãn cười: “Thầy.”

Tất nhiên Lý Tình Thâm cũng nghe được ba chữ “Lục Niệm Ca” này, vẻ mặt càng phát đen, thấy Lăng Mạt Mạt đến gần, quăng hai chữ: “Thật chậm!”, liền xoay người đi thẳng ra khỏi cửa ES.

Nhìn ra được tâm tình Lý Tình Thâm không tốt, Lăng Mạt Mạt vội vàng đuổi theo.

Lý Tình Thâm đi tới trước một chiếc xe con, mở cửa xe ngồi lên. DDLQĐ_MèoHoang

Lý Tình Thâm nổ máy, còn thấy Lăng Mạt Mạt sững sờ đứng ở ngoài xe, hạ cửa sổ xe xuống, giọng nói không tốt: “Lên xe!”

Lúc này Lăng Mạt Mạt mới hồi hồn, vội vàng ôm túi của mình, vòng qua xe, ngồi xuống.

Cô mới vừa đóng chặt cửa xe, vẫn chưa có thắt xong dây an toàn, xe liền vọt ra ngoài như một làn khói.

Lăng Mạt Mạt nắm chặt dây an toàn, nghiêng đầu, phát hiện nét mặt Lý Tình Thâm vẫn trầm thấp như cũ, mang theo không khí bên trong xe, cũng có chút buồn bực, Lăng Mạt Mạt thử tìm đề tài: “Thầy, chúng ta phải đi đâu?”

“Biệt thự.”

Lý Tình Thâm liếc mắt sang Lăng Mạt Mạt một cái, trả lời.

Lăng Mạt Mạt nghe được Lý Tình Thâm nói chuyện, hơi có chút tự nhiên, sau đó vì để cho Lý Tình Thâm càng thêm vui vẻ, là quay sang Lý Tình Thâm cười nói, âm điệu mềm mại êm dịu: “Thầy, mọi người ở ES nói anh đẹp trai ! Nhìn ánh mắt họ, đều tràn ngập ái mộ! Thầy, anh rất lợi hại, mê đảo nhiều cô gái như vậy!”

Lăng Mạt Mạt nói lời rất chân chó(nịnh hót), Lý Tình Thâm liếc mắt nhìn Lăng Mạt Mạt một cái, nhìn cô gái nở nụ cười mềm mại, ánh mắt lóe lên, vẻ mặt chuyển tốt rất nhiều, chỉ là vô cùng chuyên chú lái xe.

“Thầy, anh rất lợi hại, mới vừa rồi những người đó còn nói, Anh đã hơn hẳn soái ca đứng đầu ES lục Niệm Ca!”

Sắc mặt Lý Tình Thâm vốn chuyển biến tốt nghe được trong miệng Lăng Mạt Mạt khắc ra ba chữ “Lục Niệm Ca” này, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Tay cầm tay lái khẽ dùng lực, tốc độ dần dần chạy nhanh.

Anh vẫn trầm mặc, trong lúc bất chợt phát ra tiếng, cắt đứt lời Lăng Mạt Mạt nói, gần từng chữ, cực kỳ kiêu ngạo: “Lục Niệm Ca? Cậu ta? Không xứng đánh đồng với tôi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-thinh-sung-co-vo-ngang-nguoc-cua-tong-giam-doc-than-bi>